

TẬP THƠ THÍCH TÁNH TUỆ

Mục Lục

Ai Hay !	Phật Chát
Ánh Trăng Tan	Qua Ngõ Phù Vân
Ẩn Trong Nhau	
Bản Lai Vẹn Tuyền	Rồi Có Một Chiều
Bao Nhiêu ...	Rót Cho Nhau
Bây Giờ Hoặc Không Bao Giờ	Sau Bức Màn Mây
Cà Sa Mộng	Soi Gương
Cho Bỏ Lúc Trăm Năm	Soi Lòng
Cõi Không Mây .	Sơn Cư
Cũng Chỉ Vì Thương	Sống An Vui
Cùng Một Kiếp Mây	Sống Chậm
Chiều bên sông Ni-Liên	Sống Để Yêu Thương
Chiều Tịch Liêu	Sống Như Là..
Chữ Tâm	
Chưa...	Ta Về
Có hề chi!	Tâm Ngôn
Cõi Mộng Biết Chẳng Là	Tâm Tình Gửi Huế
Cứ ngỡ...	Tâm Xuân
	Thâm Nhân
Đành Quên Sao	Thấp cổ trắng ngà
Đôi Bờ Tử Sinh	Thấp nền hoàng hôn
Đột Nhiên	Thấp Sáng Tâm Đẳng
Dưới Chân Từ Phụ	Theo Dấu Như Lai
Đất Mẹ Bao Tinh	Thiên thu đẹp mãi nụ cười
Đêm con thức cùng Người	Thở Và Cười
Đôi Bàn Tay Yêu Thương	Thư Gửi Quê Hương
Đường về Linh Thứu	Thức Giác Hoa Phai
	Thôi Kiếp Đi Hoang
Em Xin " Vừa Đủ"	Thời Gian Nào Có Đợi Ai!
	Tiếng Chuông
Gặp Ghềnh Sông Mê	Tiếng Ru Ngàn Đồi
Gọi tâm về	Tĩnh Lặng
Gương xưa (*)	Tĩnh Ngôn
Giác Thu	Tơ Sầu
	Trả nợ quên về
Hai Kiểu Im Lặng	Trắng sáng đầy cõi Tâm
Hành hương Xứ Phật	Trên Sóng
Hai mặt	Trong Tâm Tay
Hai giọt lệ nhiệm màu (*)	Tự Nguyện
Hạnh Phúc Thật Gần	Tưởng như Huế trong lòng
Hồ Như	Tự Tình Xuân
"Hoa đóm", nào thấy ai !	Tự Tri
Hoa Vàng Tháng Giêng	Tình Nguyện.
Hóa Thân	Trở Về Với Tâm
Hương Sen Đầu Hạ	Trong Khoảnh Khắc Đây
	Trước Khi...
Khoảng Cách	Tuy Gần Mà Xa...
Khép trần tâm	Túy Sinh
Khí Vớt Trắng	Tỷ Phú Thời Gian
Khó, Dễ Trong Đời	
Khóc & Cười	Vài Dòng Thơ Lớp 1
Khúc Nguyện Quỳnh	

Kiếp Hư Vân

Là Ai?
Lặng Nhìn
Làm sao giữ lại..
Lời Kinh hát trên sông
Là Người Hạnh Phúc
Lặng Về
Lối Về Thênh Thang
Lời Của Cá

Mai Nở Hiên Trắng
Miệng thoảng hương sen
Mở Mắt, Nhắm Mắt
Một Nắng Hai Sương
Mấy Độ Nhân Gian
Mơ Hoang...
Một chữ "Duyên"
Một Miền Vô Ưu

Nếu Có Lúc
Người Về
Nhiều Trong Một
Như Nhiên
Những cõi mù trong ta
Nếu Không Còn Ngày Mai
Nếu Mất Đi
Theo Dấu Chân Xưa
Ngón út
Như Lòng Bụi Thương
Như Thế Là Tôi
Những Mảnh Giấy Cuộc Đời

Về dưới bóng mẹ hiền
Vườn xưa
Vô Lượng Ân Tình
Vội
Vọng bình yên
Vọng Mãi Lời Ru
Về dưới bóng Từ Bi
Về Lại Nguồn Chân

Xuân Bên Cội Bờ Đè
Xuân bên Đại Tháp nguyện cầu
Xuân trên xứ Phật
Xuân về trong cõi mộng
Xuân Viễn Xứ

Ai Hay !

Ai hay trong một tách trà
Có hồ sen ngát mượt mà dâng hương
Ai hay trong gió ngàn phương
Đã mang hơi thở trùng dương xanh ngời

Tay em cầm mảnh giấy rời
Nhìn sâu... chiếc lá trên đời nằm im .
Ai hay trong một cánh chim
Chở theo nỗi nhớ trái tim xa nhà.

Hữu thân giữa chốn Ta Bà
Là vương bóng dáng hằng sa luân hồi
Ngửa bàn tay dưới mặt trời
Lặng nhìn, hội ngộ bao đời xa xôi...

Nên người nào có xa tôi!
Tôi và thế giới chẳng rời xa nhau .
Khi người mang vết thương sâu
Hồn tôi lân mẫn nguyện đau vì người

Khi người nở một nụ cười
Bàn chân tôi bước thảnh thơi nhịp cùng .
Ai hay một trái tim nồng
Mở ra ôm được muôn lòng thế gian!

ÁNH TRĂNG TAN

Xưa có bấy khi nọ
Lội xuống hồ vớt trăng
Vớt mãi hoài chẳng được
Nên mặt mày.. nhân nhãn.

Lắm khi mình giống khi
Tìm hạnh phúc trần gian,
Đôi tay vừa chạm tới
Ồ.. mộng vàng vỡ tan!.

Trăng nghìn thu vẫn đẹp
Vì không thuộc về ai,
Hồn khát khao chiếm hữu
Trăm năm nỗi đau dài.

.. Ta một đời ngây dại
Chạy đua với mặt trời.
Vừa thấy bờ hạnh phúc
Hoàng hôn phủ xuống đời.

Danh, lợi, tình mộng mị
Tợ đáy nước trăng ngà,
Lặn chìm trong mê hoặc
Nên ngàn đời xót xa.

U mê.. thành kiếp khi
Chúi xuống dòng đảo điên.
Ai giật mình, ngược mặt
" Vàng trắng xưa " hiện tiền.

ẢN TRONG NHAU

Này em, trong chữ BELIEVE
Chữ LIE chen giữa nằm ì , thấy không?
Chớ tin vội chuyện viễn vông
Sa vào bóng tối mệnh mông, mịt mờ.

Em ơi, trong chữ " Lóp vờ " (LOVER)
Nó " nhưn " cái chữ ô vờ (OVER) đó em!
Tình phai, dù mãi gọi tên
Người ta vẫn bước qua thêm, lãng quên.

Bạn ơi! trong một chữ FRIEND.
Ba mẫu tự cuối vẫn " END " phủ phàng.
Khi trong nghịch cảnh, tai nạn
Mới hay ai thật " đá vàng " với ai.

Anh ơi! có thấy chữ WIFE
Ở giữa là " IF ", nếu mai vẫn là...
Vợ anh, chẳng của người ta
Vậy mà một chút hở ra, mất liền!

Trong chữ nghĩa đưng nỗi niềm.
Vô thường thâm thấu, bình yên tâm hồn.
Mời em nhìn lại chữ " MOM "
Vắng " M..", Mẹ vẫn cứ... ôm em hoài,

Dù tha hương, sống bên ngoài
Tình thương Mẹ vẫn trải dài phía em...
Tình nao mới thật tình bền?
" Ba tình " trên đó gấp ghềnh, lắt lay.

Em ơi, thức tỉnh, chớ say!
Vòng tay của mẹ tháng ngày cho em.

BẢN LAI VỆ TUYÊN

Phật là tim, Phật là tay
Nên tình thương ấy tràn đầy, mệnh mông..
Phật là Bát Nhã trí thông
Chiếc ngai Phật ngự cõi lòng chúng ta

Quên thì ta, Phật cách xa
Nhớ, tâm tỉnh thức, một nhà Như Lai
Ta- Người tuy một mà hai
Tuy hai mà một, bản lai vệ tuyên .

Ai ơi.. đừng lỡ nhân duyên!

BAO NHIÊU ...

Bao nhiêu mưa đổ bên trời
Để hồn sa mạc xanh ngời cỏ cây
Bao nhiêu là những áng mây
Cho đời bóng mát giữa ngày Hạ sang

Bao nhiêu là giọt nắng vàng
Thắp cho màu mắt đã tàn nỗi vui.
Bao nhiêu tiếng nấc ngậm ngùi
Để ta khôn lớn, hiểu đời biển dâu?

Bao nhiêu là những đêm thâu
Để người quên một mối sầu tư vương.
Bao lâu sống biết yêu thương
Để bù lấp nỗi vô thường bỗng nhiên.

Bao nhiêu câu nói, lời khuyên
Để môi nở nụ cười hiền, thứ tha.
Bao nhiêu ngày tháng cách xa
Để mình trân trọng món quà hôm nay.

Bao nhiêu chua xót, đổi thay
Để lòng vẫn cứ đọng đầy yêu thương.
Bao nhiêu sớm nắng chiều sương
Theo đời com áo.. mà thương Mẹ già..

Bao nhiêu là bóng chiều tà
Để ân cần một tách trà hiếu nhi.
Bao nhiêu ngày tháng qua đi
Mở lòng.. hay khép bờ mi hững hờ ?

Bao nhiêu.. câu hỏi xa mờ..
Đều trông chờ tại bến bờ.. tự tâm.

BÂY GIỜ HOẶC KHÔNG BAO GIỜ

(Now or Never)

..Những lúc sống xa gia đình
Chợt thấy lòng nghìn nỗi nhớ
Mà không hiểu sao duyên có
Khi gần chẳng muốn chào nhau.

Hôm nao nhuộm bệnh nằm đau
Mới biết một điều giá trị,
Vậy mà trước đây nào nghĩ
Bình an, thật quý hơn vàng!

- Hạ về nắng lửa chói chan
Thương tưởng ngày Xuân ấm áp
Bao đêm Đông dài bão táp
Tiếc trời mây độ vào Thu.

- Lỡ sa chân chốn ngục tù
Nhìn mảnh tường rêu xám ngắt
Ngó xuyên qua từng song sắt
Quay quắt nhớ thời tự do.

Những ngày đói khổ nằm co
Thấm thía tình đời ấm lạnh.
Xưa, vinh hiển chẳng hề cho
Chừ, ai thương mình cô quạnh ?

Cuộc sống lâm vào bất hạnh
Chạnh thương cánh ngộ như mình,
Nhận chân, thâm niệm cái Tình
Biết ơn.. ánh nhìn thông cảm.

Hạnh phúc vốn là đơn giản
Nho nhỏ những điều quanh ta
Hạnh phúc hiện hữu đang là
Tình thức sâu xa.. cảm nhận.

Biết Sống thì nào ân hận
Khi mọi thứ.. rời sân ga.
Lặng nghe hơi thở vào, ra
Để thấy chan hòa tình thức.

Ngày mai vốn là không thực
" Bây giờ hoặc.. chẳng bao giờ."
Bên kia đời cỏ, viễn mơ!
Dưới chân bến bờ hạnh phúc.

CÀ SA MỘNG

Tôi ngược xuôi cuộc thế
Sư ở chốn Già lam
Cùng là thân cát bụi
Giữa hồng trần mênh mang

Sư sớm chiều tụng niệm

Quét chùa rồi.. quét tâm
Tôi theo dòng cơn áo
Nhịp đời bao thăng trầm

Sư nhẹ nhàng, an tịnh
Với núi rừng, thiên nhiên
Tôi tháng ngày bịn rịn..
Ôm lòng đêm ưu phiền.

Chuông chiều ngân thoát tục
Sao tôi hồn đa mang!
Biết khi nào là lúc
Bước cùng Sư nhịp nhàng?

Thơ tôi sâu chan chứa
Thơ thiền Sư tiêu dao.
Sư cười hoa nở, rụng
Tôi buồn Tình hư hao..

Tôi cùng Sư một tuổi
Sinh trước sau một ngày
Ai chia đời hai lối
Một chân thường, đổi thay.

Tôi qua tôi nằm mộng
Khoát lên thân y vàng
Cùng theo Sư khát thực
Gót du hành thênh thang.

Bước chưa đầy dẫm bước
Bỗng tiếng người khóc vang.
Giật mình choàng tỉnh giấc
Nhìn con thơ, bẽ bàng...

CHO BỎ LÚC TRĂM NĂM

Đời ngắn lắm cầm tay nhau chưa đủ
Nói làm chi lời chia cách vực sâu,
Hắt hơi thở là tạ từ cuộc lữ
Dẫu muốn tìm, chẳng dễ gặp nhau đâu!

Ngày ngắn lắm chưa cười đêm đã xuống
Sao ta hoài ước muốn chuyện.. sương tan,
Sao chỉ thấy ngày mai là hạnh phúc
Còn Bây Giờ, để phai ứa thời gian?

Em dẫu biết đời chẳng chi thường tại
Sao vẫn buồn ngày đại giữa hư hao.
Khi sân khấu tấm màn nhung khép lại
Kiếp huy hoàng, lộng lẫy.. cũng chiêm bao.

Đời ngắn ngủi sao lời thương chưa nói?
Ngại ngần chi, người đang rủ nhau đi.
Ai khóc ngất tiễn ai vào mộ địa
Bởi niềm thương dẫu nhem lúc đương thì...

Đời quá ngắn thương nhau còn chưa đủ
Bận lòng chi bao oán hận băng quơ..

- Ta cười bóng trong gương cười trở lại
Lòng yêu thương thành biển rộng vô bờ.

Himalaya Mùa An Cư 2014

CHỮ TÂM

Từ Tâm, Phúc được vun bồi
Từ Tâm, Đức độ lần hồi tạo nên,
Do Tâm, thiên hạ đảo điên
Bởi Tâm, gây họa giữa nghiêng giữa đời.

Từ Tâm, dung sắc tuyệt vời
Tại Tâm, Người ngộ như loài.. Dạ xoa.
Từ Tâm, Phật ngự liên tòa
Nhờ Tâm, đức hạnh nở hoa Ưu đàm.

Từ Tâm, Tứ Thánh, Lục Phạm (*)
Ngay Tâm, Địa ngục - Niết bàn mở khai.
Từ Tâm, giải thoát hiện bày
Bởi Tâm, người tự xe dây buộc mình.

Từ Tâm, khoáng đạt cái nhìn
Do Tâm hạn lượng, tánh tình nhỏ nhen
Từ Tâm, trời đất rộng thênh
Bởi Tâm, ngõ hẹp bon chen kiếp, đời.

Từ Tâm, môi nở nụ cười
Do Tâm, " chín bỏ làm mười " một khi..
Từ Tâm, mất tỏ đường đi
Vì Tâm, hi hiển quang chi nhọc nhằn.

Từ Tâm, xa lạ hóa gần
Vì Tâm, đối diện muôn phần phân ly
Từ Tâm, "không hóa" thị phi
Nhờ Tâm, liễu đạo huyền vi một ngày.

Từ Tâm, tác Tổ, nên Thầy
Nhờ Tâm, ân đức cao dày chẳng quên.
Từ Tâm, chí nguyện vững bền
Do Tâm mà cận kề bên Phật đà.

Tâm là chủ của ngôi nhà
Thân là công cụ để mà khiến sai.
Mấy dòng xin ngõ cùng ai
Ngắm đời muôn sự không ngoài Chữ Tâm!

Thích Tánh Tuệ

Bồ Đề Đạo Tràng 12. 2013

(*) Tứ Thánh = Thanh Văn , Duyên Giác, Bồ tát , Phật
Lục Phạm = Trời, Người, Atula, Nga quý, Súc sinh, Địa ngục.

Cõi Không Mây .

Sáng nay mây đi lạc
Vào thung lũng núi này
Giật mình dẫm con hạc
Vỗ cánh gà vụt bay .

Mây mới mê lười biếng
Ngủ vùi trên rừng cây
Bồng chuông chùa vọng đến
Chao động khóm mây đây ..

Ngôi chùa bên kia núi
Có một vị sư thầy
Vừa tỉnh hồi chuông sớm
Cõi lòng không mây bay..

CỨNG CHỈ VÌ THƯƠNG.

Khước từ mà vẫn yêu thương
Yêu thương mà dạ lòng luôn khước từ ..
Khước từ, vẫn cứ tâm Từ
Yêu thương đời, vẫn vô tư với đời.

Khước từ cám dỗ, gọi mời..
Để hồn lân mẫn nghe lời thờ than .
Dang tay ôm cả trần gian
Mà lòng gió thoảng thênh thang mây trời.

Xa mà gần, tựa mắt môi
Gần mà xa, thể chung đôi lạ lòng,
- Thế gian đẹp những đóa Hồng
Vị gai sinh tử, ngại dòng máu tuôn.

Khước từ, lòng vẫn tròng dương
Bớt thương, mà dạ lòng luôn khước từ.

Nguyện về trong cõi Chân Như
Mây lành kết đóa Vô ưu tặng Người
Bốn mùa tâm lượng đất trời
Mãi mong đời đẹp nụ cười an nhiên.

CÙNG MỘT KIẾP MÂY

Sư ơi, xin Sư dừng lại
Cho.. em bực bạch đôi điều
Từ lâu.. em đã trót dại
Yêu Người, kẻ chẳng nên yêu..

Sư nhón miệng cười trở gót
Yêu gì ? tui chỉ là Mây
Đậu bên hiên đời một lát
Sao cô dệt mộng sum vầy ?

- Nếu ai kia là mây trắng
Thì em vẫn cứ là.. thương.
Từ nay nguyện làm cơn gió
Theo mây.. cho hết cơn buồn.

Nhà Sư lắc đầu, cười khẻ
Đưa tay về phía chân trời

Này, cô hãy nhìn kỹ nhé
Mây kia thoáng thấy, tan rồi.

Cô gái cúi đầu trầm mặc
Về nhà sư và áng mây..
Bỗng dưng mắt ngời tia sáng
" Minh cũng chỉ là.. mây bay !"

Nhà Sư xá chào nhẹ bước
Nhòa thân trong ánh nắng chiều
Cô gái vào chùa lễ Phật
Tình trần nhẹ nhõm, phiêu diêu...

Chiều bên sông Ni-Liên

Chiều tàn chiếc quạ bay về núi
Bỏ lại hư vô tiếng gọi bầy,
Ngọn lá khô vàng rơi trên lối
Ngơ ngẩn hồn ai mộng giữa ngày.

Những cánh hoa chờ đêm khép lại
Cho đời ong bướm lỡ cuộc say .
Chuông chùa xa vắng lời vô ngại
Quyện với hương rừng lên đỉnh mây...

Xác ai vừa đốt vùng tro bụi
Vội vàng theo gió cuốn xa xăm.
Dòng sông nhân chứng nghìn đưa tiễn
Hát những lời kinh nốt lặng trầm .

Buổi chiều ngồi cạnh dòng lưu thủy
Lòng chợt bình yên đến lạ lùng !
Nỗi sầu sinh tử còn dư vị
Đã thành sương khói giữa mộng lung...

Chiếc Bát ngược dòng lên giác ngạn
Cho đời khô rụi nhánh si mê .
Lữ khách ngỡ lòng muôn cánh hạc
Tự tại trăm năm cõi đến , về...

Chiều tà bóng quạ bay về núi
Chờ ngập hoàng hôn trên cánh nhung .
Quảng chiếc bỏ đoàn theo sông suối
Ta về .. mây gót nhẹ ung dung....

Chiều Tịch Liâu

Chiều về bước chân chầm chậm.
Bóng ngã dài trên con đường
Trước mặt khoảng trời xanh thẳm
Sau lưng đỏ mộng tà dương.

Một ngày đã không còn nữa
Bóng đêm đổ xuống cuộc đời
Bầy chim rú nhau về tổ
Còn ta đứng lại bên trời.

Hít vào một hơi thở nhẹ
Đi về trong cõi tịch liêu

Hư không muôn đời lặng lẽ
Cùng ta hò hẹn trong chiều ...

Vũ trụ này bao la thế
Phận người nhỏ bé liêu xiêu
Mà sao nghe đời nhỏ lệ
Trăm năm... vui ít , khổ nhiều !,

Thương ai ra đi từ độ
Lưu vong bao kiếp gặp ghènh
Chẳng biết đâu là quang lộ
Kiến bò miệng chén buồn tênh.

Chiều nay cũng như thường nhật.
Biết, một ngày nữa qua rồi .
Lên đồi đốt hương lễ Phật
Nguyện lòng ... Thương khắp nơi nơi ...

Namgyal Monastery - 5, 2009

Chưa...

Chưa đi thì chẳng có về
Chưa đến thì cũng chẳng hề ở đây.
Chưa vui vì cuộc sum vầy
Thì đâu buồn.. sẽ một ngày chia xa?

Chưa lại, thì đâu có qua
Chưa bình minh.. chẳng bóng tà huy phai .
Chưa thức, đâu biết đêm dài
Chưa chờ, đâu thấy tháng ngày lê thê..

Chưa yêu, ai biết nẻo nê
Lạy dài " ba chữ " ê chề nhân sinh.
Chưa cô độc kiếp một mình
Thì đâu đoái những tâm tình tái tê.

Chưa lạnh lẽo lúc Đông về
Nào thương .. cơ nhỡ bên hè phố đêm.
Chưa một lần biết lặng im
Sao ta nghe được nhịp tim mọi người!

Chưa hề khóc, chẳng biết cười
Chưa cho.. sao tận lòng ngời nổi vui.
Chưa nhìn xuống.. để ngậm ngùi..
Thì chưa biết " Tạ ơn đời " một phen.

Chưa tha thứ được nhỏ nhen
Làm răng.. xóa bỏ thói quen giận hờn!
Chưa hay kiếp sống chấp chờn
Nhọc nhằn thương, ghét, thua, hơn.. còn dài..

Chưa lần đến trước Phật đài
Rầu rầu sáu nẻo gọi hoài ... chạy quanh..
Chưa lặng thầm ngắm mộ xanh

Bôn ba, tất bật... để thành hư vô.

Và chưa biết tiếng " Nam Mô.."
Tình trần chưa cạn, chưa khô nặng nề...
Chưa Đi thì chẳng có Về
Chưa Sinh thì Từ chẳng hề gọi tên

Sau mưa, trời vẫn nắng lên
Cửa Vô Sinh vẫn rộng thênh đơi người..
Thiên thu có dáng Phật cười
Còn ta, thấp thoáng bên đời này thôi !!!

Chiều hạ vàng xứ Cà ri.

Có hề chi!

Hề chi một chiếc lá rơi .
Mùa thu vẫn cứ đẹp ngời nhân gian.
Gió lay giàn mướp hoa vàng,
Lời ru mẹ vẫn nồng nàn, mệnh mông...

Hề chi một đóa xuân hồng
Bình minh nở thắm, chiều trông phai tàn.
Trong vườn còn huệ, còn lan
Người ta đâu chi ngó ngang hồng thôi ?

Hề chi một ánh sao rơi
Bầu trời đêm vẫn tuyệt vời ngàn sao.
Ánh sao lịm tắt phương nào
Con đóm đóm nhỏ tự hào sáng hơn!

Hề chi, vắng mợ chợ buồn
Người ta vẫn cứ bán buôn rộn ràng.
Đầu thôn, cuối xóm, giữa làng
Ai vì mợ vắng vợ vàng hỏi thăm ?

Hề chi thiếu một thẻ trầm
Mà bàn thờ Bụt lặng thắm khói hương.
Sư đi hóa độ hoằng dương
Điệu ra tiếp khách thập phương thế thầy.

Hề chi con sáo xa bày
Mà đàn sáo nọ từ rày lặng im.
Có con nào nhọc bay tìm
Còn chẳng giọng hót trong tim bạn bè .

Hề chi trên lối khuya về
Đèn đường vụt tắt, nặng nề bước ai .
Nắng khuya vắng vạc canh dài
Không đèn còn ánh trăng cài ngõ đêm.

Hề chi một phận đời riêng
Buông hơi nằm xuống mà nghiêng đất trời.
Thiếu ta, đời cũng vậy thôi!
Ta là hạt bụi giữa đời bao la...

Bodhgaya mùa lạnh 12. 2011

CÔI MỘNG BIẾT CHĂNG LÀ!

Đời sắp hết, sao muộn phiền chưa hết?
Bao lo toan, chẳng một chuyện ra hồn!
Ngước mắt nhìn chiều tím nhuộm hoàng hôn
Nghe trời đất chứa lẽ gì sâu thẳm?

Chiều qua phố, lặng người khua bước chậm
Ta về đâu đời dạt cuối chân trời?
Loay hoay cùng nhịp trái đất... mù khơi
Đường hoang phí đời ta trong mờ mịt.

Đời sắp tới mà bàn chân chưa biết
Nẻo về sau rặng rờ ánh mai hồng.
Ôi! Dã tràng một kiếp đã hoài công
Mình cô phụ chính mình bao kiếp nữa?

Đời mộng mị sao lòng hoài chan chứa,
Biển mặn đầy cơn khát chẳng hề nguôi!
Ta là ai mà đắm đuối cuộc đời
Mà đánh đổi nụ cười qua nước mắt?

Một ngọn nến ngồi khi tà dương sắp tắt
Còn chút này... sự tĩnh thấp bình minh.
Xoay mặt vào trong, thôi "bất bóng đuôi hình"
Cho vạn kiếp lênh đênh chừ khép lại .

Đôi mắt nhắm, thương chuỗi ngày ngây dại
Nhân gian ơi... cõi mộng biết chăng là!

Cứ ngỡ...

Cứ ngỡ nhà tu không biết yêu?
Sống không tình cảm, sống cô liêu
Tháng ngày chỉ biết câu kinh kệ
Chôn đời trong nếp sống quạnh hiu.

Vỡ lẽ... nhà tu cũng biết yêu!
Mà không yêu một, lại yêu nhiều.
Sang, hèn, đẹp, xấu.. đều yêu cả
Tim này không biết rộng bao nhiêu!

Cứ tưởng nhà tu chẳng biết buồn
Ai dè có lúc... lệ thấm tuôn,
Thương đời thống khổ hoài mê đắm
Chẳng biết phương nao hướng cội nguồn...

- Đã thế, còn không thương mến nhau!
Lại gây chông chát những cơn đau.
" Đường đời chật chội hoài chen lấn "
Cửa đạo thênh thang.. mãi lắc đầu!

Cứ tưởng nhà tu chẳng biết cười
Ngờ đâu.. "hàm tiếu" rặng trên môi .
Du hành bất chợt dừng chân lại
Vui thấy người kia giúp đỡ người...

Cứ ngỡ nhà tu chẳng có Tình
Ai ngờ... tình rộng tới muôn sinh.

Cỏ, cây, sông, núi.. đều ôm trọn
Mà vắng bên lòng những sắc, thính...

.. Vẫn yêu như gió qua màn lưới
Chẳng vướng vào đâu, trút cạn tình
Nắm tay bằng hữu cùng đi tới
Lông lộng niềm thương trong tiếng Kinh.

Cứ nghĩ nhà tu sống lạ lùng
Đâu dè... tâm đẹp, ý bao dung.
Sông Hằng bao nước tình bao lượng
Có sóng gợn ai mới tận cùng .

Xứ Ấn trước thềm " Hoa Ưu Đàm nở "

ĐÀN H QUÊN SAO ?

Trong ta có một ngôi đền
Thiên lương, thánh khiết người quên sao đàn!
Trong ta có.. Bụt sẽ thành
Từ Bi, Trí Tuệ sao đàn mà quên..

Thời gian vun vút như tên
Lỡ đà một chuyến lênh đênh mút mùa..
Trong ta có một ngôi chùa
Chỉ cần ngó lại.. Bụt vừa Đản sinh.

Quên thì 6 nẻo nổi chìm
Nhớ, trong một niệm thấy hình dáng xưa..

ĐÔI BỜ TỬ SINH.

Tử sinh, sinh tử đôi bờ
Vì chung sợi tóc hững hờ.. gió đưa!
Ngàn sau cho tới ngàn xưa
Khi con mắt đỏi, dây dưa cảnh trần

Để lòng lạc lối phong vân
Tàn tro, ngõ kiếp giai nhân mặn mà!
Tử sinh sóng vỗ ta bà
Hồn giăng kín những âm ba bổng trầm

Đường về mỗi lúc xa xăm
Cõi uyên thuở nọ biệt tăm dấu hài.
Tử sinh, sinh tử miệt mài
Lao xao mưa nắng bên ngoài.., bỏ quên..

Thăng trầm mấy độ xuống lên
Hồn phong sương đợi bình yên một ngày ?
Tử sinh, sinh tử vẫn xoay
Đời chưa mối gởi còn xây mộng bên,

Sắc thính.. cuộn cuộn thác ghềnh
Nào ai nhớ cõi không tên trở về.
Bên ni hạnh ngộ bên tê
Ngờ đâu, một niệm Giác, mê chuyển đời

Tử sinh, sinh tử mù khơi.
Trần tâm khép cửa, một trời Như Lai.

ĐỘT NHIÊN

Lui hui nơi cõi ta bà
Giật mình ngó sức đã già không hay!
Nhác trông đã quá một ngày
Năm qua tháng lại hết ngay một đời.

Chỉ toàn lo việc.. trời ơi
Chỉ xây đắp chuyện nước trôi qua cầu.
Thình lình nhận được thơ sầu
Nội ngày mai có lệnh châu Diêm La.

- Ông ơi, nán lại cho mà!
Con còn vài việc thiết tha chưa làm.
Từ thân lạnh lẽo, hắt hòm
- Theo ta, người chớ cảm rằm uống công!

Biết không xong, đứng khóc rờn
Trách mình đã sông lông bông một đời.

Thế là.. nhắm mắt chân xuôi
Rứa là bị Nghiệp dất lòi 6 đờng
Chỉ vì lúc sống xem thường
Thời gian.. lưới búa có nhường nhịn ai.

Sống nay rồi lại chết mai
Đời phù du vẫn miệt mài muốn, tham.
Chết rồi thành bụi, thành than
Hồn trầm luân quần trần gian kiếp, đời..

Ai còn mặc " chiếc áo người "
Việc gì quan trọng tức thời ưu tiên.
Diêm Dzurong hồng nhận " đút tiền "
Muốn tránh mặt ông hãy liền Tinh, Tu .

Dưới Chân Từ Phụ

Con đã về đây với Thế Tôn
Buồn , vui xen lẫn ở trong hồn
Như từ lâu lắm không về gặp
Giây phút làm sao...vội ý ngôn!...

Du Tử xa nhà bỗng nhớ quê
Nhân duyên đưa đẩy bước chân về
Con quỳ bên gốc Bồ đề thọ
Nghe hồn sức tỉnh giấc hôn mê

Con đã về đây, thôi vấn vương...
Hòa vui với lẽ đạo chân thường
Cha lành, Tam Bảo nguyện nương tựa
Ngàn đời nguyện sống nếp yêu thương

Tha phương...ai có nhớ quê hương?
Xin hãy về mau với Đạo trường!
Quê của tâm linh niềm an lạc

Đề tắm đời mình trong ánh dương...

Về đây, chợt thấy đời như mộng
Mới biết rằng con đã lạc lầm
Bấy lâu nhận khổ làm chân phúc
Lạy Phật chân thành dâng Tín tâm.

Con chấp tay quy ngưỡng Thế Tôn
Đời còn chi để thiết tha hơn !
Cầu cho sanh chúng còn xa Phật
Thấu rõ nhân sinh... biết cội nguồn.

Ồ ! Lá Bồ Đề rơi xuống chân
Chao ơi, chiếc lá đẹp vô ngần
Đôi dòng lệ nóng tràn lên má
Nhưng hôn con hạnh phúc lâng lâng...

Bồ Đề Đạo Tràng - Mùa Thu 2008

Đất Mẹ Bao Tinh

Có những sớm từng bước chân nhè nhẹ
Ta chợt nghe đất thở dưới chân mình.
Nghe cây lá ngạt ngào từ đất Mẹ
Dâng hương đời , thương mến mọi hàm linh.

Ta quỳ xuống thật gần ôm hôn đất
Như trọn đời mặt đất chở chuyên ta.
Được truyền trao bài học sâu xa nhất
Lòng bao dung , chấp nhận rất nhu hòa.

Đời lắm lúc cho ta nhiều biến động
Đất ân cần hiến tặng những mầm xanh.
Người mây độ cho nhau niềm tuyệt vọng
Đất yêu thương dâng trái ngọt , cây lành.

Rồi mai đây ta trở về với đất
Năm nghe chân thiên hạ bước âm vang ,
Bước yên bình như vỗ về mặt đất
Bước không hồn , vội vã , bước hoang mang...

Yêu những sớm bước chân đi chậm chậm
Ta nghe đời mở rộng đến vô biên.
Hạnh của đất , chẳng khi nao hờn dỗi
Dù chân ai ... có lúc nặng ưu phiền...

Vía Địa Tạng 7. 2010

Đêm con thức cùng Người

Đêm nay con thức cùng Người
Nghìn mắt sao trời cũng thức ,
Chấp đôi bàn tay trước ngực
Lặng nhìn Đại Thập thiên liêng ...

" Thế Tôn !", con thầm gọi tên
Cõi lòng trần dâng khát ngưỡng .
Trong thế hoa sen tọa thiền

Con tìm Người trong tâm tưởng .

Gió khuya , sương mù buốt lạnh
Muối vo ve.. loài ong đêm .
Người ơi ! tháng ngày khổ hạnh
của Người , ai dễ làm nên .

Bóng đêm phủ trùm vạn vật
Muôn loài chìm giấc mộng say
Người đã mang về Sự Thật
Rạng ngời đuốc Tuệ trên tay .

Nhân loại nghìn đời quy ngưỡng
Muôn sinh từ độ nương nhờ .
Người đến khơi nguồn chân phúc
Cuộc đời đẹp tựa bài thơ .

Nghìn thu.. dầu khô dòng mực
Cũng không cùng tận ơn Người .
Đêm nay con về thức trọn
Dâng niêm Tôn Kính đầy vơi

(Bò Đê Đạo Tràng-Đêm giao thừa Xuân Mậu Tý 2008)

Đôi Bàn Tay Yêu Thương

Bất chợt chiều nay nhìn lại
Bàn tay mẹ hái hoa hường
Đôi tay một thời nhẫn nại
Bây chừ..., ngón đã trơ xương .

Từ lâu đôi bàn tay ấy
Tôi quên cầm lấy một lần
Ôi bàn tay...thương biết mấy
Dịu dàng, độ lượng, từ tâm .

Bàn tay thưở ngồi khâu vá
Đèn khuya bóng mẹ âm thầm
Nâng niu, vỗ về thơ ấu
" Canh chày thức đủ vừa năm .."

Bàn tay đất dìu tuổi nhỏ
Ngày xưa chẳng chịu đến trường
Buổi mai đưa vào lớp học
Dặn dò : " con gắng Mẹ thương !"

Mo cau đựng đầy hạt dèo
Thương con Mẹ bới ra đồng
Rời tay cấy từng luống mạ
Thu nào lúa đã đầy bông

Một thời tay là sen búp
Tùng đêm chấp lại nguyện cầu
Thương Cha miệt mài chinh chiến
không về . Mẹ sống lo âu .

Bàn tay dạn dày sương nắng

Đời con một sớm xuân hồng
Vì con tận tình lo lắng
Nên người, ấy Mẹ chờ mong

Thương sao đôi bàn tay Mẹ !
Nghìn năm vẫn cứ mặn mà
Ngàn lời thơ con muốn kể
Đâu bằng Mẹ tháng ngày qua ...

Xin hôn đôi bàn tay Mẹ
Bàn tay đẹp để lạ thường
Sức sống vươn lên mẫu nhiệm
Đong đầy tất cả yêu thương.

Đường về Linh Thứu

Thời gian vỗ cánh làm sao nín
Giữ bước chân tôi giữa núi này !
Lưu luyến làm sao rời Linh Thứu
Hương tòa Phật ngự chớm mây bay ..

Biết đến bao giờ tôi trở lại
Thắp nén trầm hương ý trọn đầy.
Ngày sau, ai biết ngày sau nữa
Tôi về tâm thức đã đổi thay.

Một chuyến hành hương về xứ Phật
Tái tạo đời con xác lẫn hồn .
" Tạ ơn " , lời suối nguồn chân thật
Ngẩng đầu con khẽ gọi " Từ Tôn !"

Hôm nay tứ chúng hàng đệ tử
Từ khắp muôn phương nhóm tụ về
Cùng một tâm tình con viển xứ
Thương về đất Phật giống thương quê .

Mấy vòng Thánh địa đôi chân mỏi
Thương Phật ngày xưa luống nhọc nhằn.
Vì đời khổ lụy Ngài đi tới
Ngại gì núi cản với sông ngăn .

Chúng con đồng chấp tay cầu nguyện
Phật pháp ngàn sau mãi sáng ngời
Vang tiếng kinh cầu, hương khói quyện
Là cầu sanh chúng hết chơi vui...

Hành hương xứ Phật đầy rung cảm
Chiêm ngưỡng Từ Tôn, ngó lại lòng .
Những đóa sen hồng vừa kết nụ
Như thâm... vươn đến tận hư không...

EM XIN " VỪA ĐỦ " .

Em xin.. vừa đủ muộn phiền
Để môi còn biết làm duyên nụ cười.
Em xin vừa đủ niềm vui
Để em biết sống ngọt bùi sẻ chia

Em xin vừa đủ bạn bè
Khi đời mưa gió.. vỗ về, ủi an.
Em xin vừa đủ trái ngang
Để thương thêm cánh làm than kiếp người.

Em xin vừa đủ ơn đời
Đề hồn chan chứa một trời yêu thương..
Em xin biết sống khiêm nhường
Dù thành công chẳng xem thường một ai,

Em xin vừa đủ chông gai
Đường đời thất bại không thay đổi lòng.
Em xin vừa đủ ước mong
Nhưng không hoang tưởng, đèo bồng vẫn vơ..

Em xin biết đợi, biết chờ
Để tin vui đến bất ngờ hân hoan.
Em xin có đủ hành trang
Từ Bi, Trí Tuệ bình an bước đời

Em xin biết sống thanh thoi
Biết tri túc giữa gọi mời muốn, tham.
Và xin tư tưởng, nói, làm
Vun bồi đức hạnh Ưu Đàm tỏa hương

Em xin thấu hiểu vô thường
Để em tìm đến cội nguồn Chân Như.
Tay em biết mở Kinh thư
Trần duyên lắng đọng, huyền hư đoạn lia.

Em xin phát nguyện Bồ Đề
Phương trời giải thoát..em về tinh khôi...

Em xin.. ngàn ấy mà thôi!

GẶP GHÈNH SÔNG MÊ

Có người đứng giữa đôi bờ
Bao lần tự hỏi... biết giờ về đâu?
Quay qua ngó lại, bạc đầu
Ngập ngừng, bịn rịn, chìm sâu giữa đời.

Đôi dòng kẻ ngược, người xuôi
Đôi bờ lặn đạn, tới lui muộn phiền.
Tay này muốn vịn cửa Thiền
Tay kia dết mộng trần duyên sa đà.

Lên rừng, nhớ tường phên hoa
Ngồi nơi phố mộng trắng ngà đầu non.
Lắm khi gói môi chân mòn
Mà hồn chưa mỏi, đời còn mê say.

Mắt vừa hướng tới nẻo mây
Vội che khuất bởi bàn tay nhân tình.
Dùng dằng trong chốn tử sinh
Khi ni, lúc nọ... Hỏi mình về mô?

Dưới lòng nôi một nắm mồ
Biết rồi sao vẫn lửng lơ nẻo về?
Cây Si với Cội Bồ Đề
Nghiêng đôi bóng đổ nặng nề cõi đêm.

Chợt Vô thường đến gọi tên
Chỉ còn dư lệ trên miên ăn năn.
Xưa kia nếu chẳng dùng dằng
Biết đâu thanh thân nhọc nhằn Tử, sinh!

Trầm luân vì nợ Thế tình
Mong manh hồn nhỏ gập ghềnh sông mê...

Gọi tâm về

" Chỉ có pháp hiện tại. Tuệ quán chính ở đây " (*)

Lòng em xa mãi nơi nào
Em đâu hay những ngọt ngào quanh đây,
Lòng em gửi... chín tầng mây
Em đâu có biết quanh đây ngọt ngào.

Ngày , em " mở mắt chiêm bao "
Đêm đêm tâm tưởng xuôi vào nẻo mơ .
Lui về quá khứ xa mờ
Hồn hoang viễn mộng bến bờ tương lai.

" Lòng em như chiếc lá khoai "
Phút giây hiện tại rơi ngoài tâm tư.
Gọi em về lại , mệt nhừ
Em ơi có mặt bây chừ đi em !

Về đây gió mát hồ sen
Nhìn nhau diện mục thân quen thuở nào .
Sống trong hơi thở nhiệm màu
Có nhau như thuở ban đầu tinh khôi.

Em vừa về cạnh ta ngồi
Giác hoa nở đẹp bên đời bỗng nhiên .

(*) Kinh Nhất Dạ Hiền Giả

Gương xưa (*)

... Trên hoang mạc tử sinh
Bước lữ hành cô độc
Chênh vênh một bóng hình
Đổ dài bên triền dốc.

Lần qua vùng khó nhọc
Không một bóng cây già
Bụi mù cùng gió lốc
Nắng quái bóng làn da.

Người , lòng vẫn thiết tha
Miệt mài theo định hướng
Trực chỉ chốn Phật đà
Cầu pháp mầu vô thượng.

Sắc son cùng lý tưởng
Thà gục chết giữa đường
Còn hơn quay đầu lại
Sống giữa lòng quê hương.

Ôi ! chí nguyện siêu phương
Nghìn năm còn lưu dấu
Vì Phật pháp miên trường
Sáng soi đời mai hậu.

Ngài là sao bắc đẩu
Giữa sa mạc muôn trùng
Gương xưa hoài chiếu diệu
Một tâm lòng kiên trung ...

(*) Cảm tác về Ngài Đường Huyền Trang khi học Duy Thức

Giác Thu

Mùa thu rong bước trên ngàn
Đừng theo chân nhé, trần gian muôn phiền!
Võng đong đưa một giấc thiền
Xua mây xuống đậu ngoài hiên ta bà.

Bóng tùng thấp thoáng xa xa
Nghe trong thỉnh lặng ngân nga chuông chùa
Vàng thu chiếc lá sang mùa
Theo sầu vạn cổ cũng vừa rụng rơi.

Nghiêng nghiêng nắng lụa trên đời
Chiều qua chậm chậm bóng thời gian phai.
À ơi, cát bụi miệt mài
Ngủ đi, tâm niệm trần ai phiêu bồng !..

Như ngày thơ dại giấc nồng
Bên đời có ngọn từ phong vỗ về.
Nhân gian nay khép hẹn thê
Sớm mai thức giấc Bồ đề nở hoa,

Trần tâm sương khói nhạt nhòa
Vén màn sinh tử, bước qua ngậm ngùi.
Mùa thu đỏ giấc trên đời
Lay ta tỉnh mộng, một lời Tâm kinh

Thiên thu trôi xuống phận mình
Ồ hay.. muôn kiếp gặp ghềnh, là mơ!

Trái si mê rụng ơ hờ
Nụ cười lan tận bên bờ.. hạo nhiên!

Hai Kiểu Im Lặng

Tráng Sỹ:

- Im lặng không phải là câm
Im lặng là để ngấm ngấm ra tay!

- Im lặng không phải là cay (cay cú)
Im lặng là để phơn bầy trắng đen

- Im lặng không phải là hèn
Im lặng là để chờ phen trả thù.

- Im lặng không phải là ngu
Im lặng là để đánh đu với đời.

Thầy Tu:

- Im lặng không phải là câm
Im lặng là để quán tâm của mình

- Im lặng không phải bất bình
Im lặng để khỏi sự sinh trùng trùng.

- Im lặng để sống đại hùng
Thắng mình hơn thắng ba quân bên ngoài.

- Im lặng, chẳng hơn thua ai
Im lặng là để tâm này thênh thang.

Hành hương Xứ Phật

Đoàn hành hương đến Bodh-gaya .
Đêm Hoa Đăng nên đẹp chan hòa.
Bên Cội Bồ Đề hương khói quyện
Lòng vui.. sao mắt lệ nhạt nhòa.!

Con trở về quê thỏa ước mơ
Từ lâu ấp ủ đến bây giờ.
Kiếp bèo trôi dạt từ vô thủy
Nay đời ám cúng hết bơ vơ.

Con trở về đây dưới bóng Từ
Như vừa thức giấc cõi phù hư .
Trăm năm sương khói trần gian mộng
Sao bằng một bước hướng Chân Như....

Hai mặt

SỰ THẬT có 6 chữ

GIÁ ĐỐI cũng 6 luôn
Mặt trái và mặt phải
Trắng đen ôi khó lường!

TÌNH YÊU có 7 chữ
PHẢN BỘI cũng thể thôi
Chúng là hình với bóng
Rất dễ dàng đổi ngôi.

Chữ YÊU là 3 chữ
HẬN là ba, giống nhau.
Người say men Hạnh phúc
Kẻ thành Lý Mạc Sầu.

BẠN BÈ có 5 chữ
KẼ THÙ đếm cũng năm
Hôm nao lời ngọt mật
Hôm nay chia.. dao găm.

Từ VUI có 3 chữ
Tiếng SẦU cũng đồng như.
Quá vui thường mất trí,
Mất trí đời đổ hư.

Chữ KHÓC có 4 chữ
CUỖI cũng vậy, giống in
Ai " giòn cười, tươi khóc "
Ấy cảm thọ nhận chìm.

Chữ ĐẠO gồm 3 chữ
ĐỜI cũng rứa, là ba
ĐỜI thường hay ôm giữ
ĐẠO buông xả, cười xòa.

Cuộc sống là hai mặt
Giới tuyến một đường tơ .
Chấp nhận mà không vướng
Nhẹ bước qua hai bờ .

Thích Tánh Tuệ

Hai giọt lệ nhiệm màu (*)

Chuyện kể rằng...

Đêm xưa...Mẹ Hiền bật khóc
Nhỏ hai giọt lệ thương đời .
Một giọt rơi trên rưng núi
Giọt rớt vào lòng biển khơi.

Lệ thiêng mang hồn cây cỏ
Hóa thành Bồ tát áo xanh
Bốn mùa trái lòng che chở
Thương đời khổ lụy, mong manh.

Giọt lệ không màu thuở nọ
Khoát mình áo trắng ngàn mây
Biển trần trầm luân mây độ
Nành dương, nước tịnh trên tay.

Một mùa nắng nồng oi ả
Lòng người hạn hán tình thương
Lệ xanh thành cơn mưa hạ
Thấm nhuần, mát mẻ, thanh lương..

Đêm nao cõi đời u tối
Bạch lệ hóa thành vàng trắng
Soi người lấm đường lạc lối
Đưa thuyền tách bến mê tân.

Thiên liêng giữa nghìn giọt lệ
Là hai giọt nước Từ Bi
Lung linh xuống đời dâu bể
Bằng tâm hạnh bất tư nghi !

Chiều nay ngoài trời mưa đổ
Phải chăng, giọt lệ nhiệm màu
Chấp tay con quì trước Mẹ
Nghe lòng gọi xóa niềm đau...

Dharamsala.Tháng 7-2009

(*) Cảm tác về truyền thuyết hai đấng White Tara và Green Tara của truyền thống Phật giáo mật tông Tây Tạng

Hạnh Phúc Thật Gần

Này em !

Có phải khi mình mất đi hạnh phúc
Thì mới hay... hạnh phúc có trong đời.
Có phải khi mình mất đi người mẹ
Mới thật lòng gọi hai tiếng : " Mẹ ơi ! "

... Có những mai nọ hồng ngoài hiên nở
Chân em qua , không buồn ngắm một lần ,
Chợt chiều hôm gió về làm hoa vỡ
Nhìn phai tàn , rồi cúi xuống băng khuâng ..

Có một người trải qua lần hoạn nạn
Mãi về sau khép lại " cửa tâm hồn ".
Từ khi mắt thôi nhìn đời sáng lạn
Ngọc châu và đôi mắt, quý nào hơn?

Ai cũng sống bằng con tim , nhịp thở
Mà quên đi hơi thở vốn nhiệm màu
Cơn đau đến, muộn màng lòng chợt hiểu
Trút hơi tàn... đời sống sẽ còn đâu !

Có phải khi bên đời xa vắng mẹ
Mình mới hay , Mẹ .. tất cả trong đời.
Có phải khi cha tạ từ dương thế
Cuộc chia lìa mới thấm nỗi đơn côi ?

Em tôi ơi ! Hãy về hôn lấy mẹ

Ôm lấy cha , thảo hiếu với huyên đường .
Là đôi mắt, là hoa , hơi thở nhẹ
Hãy ân cần gìn giữ lấy mà thương ...

Chớ để khi mình mất đi hạnh phúc
Biết , vòng tay yêu dấu đã xa rồi ,
Em có biết tôi mơ hoài bé dại
Được Mẹ bông .. ru giấc ngủ à ơi ?..

Bên thềm VuLan 2010

HỒ NHƯ'

Có đôi lúc ngỡ mình như ngọn núi
Trên thân đầy cây cỏ với ngàn hoa.
Một sáng nao chợt biến thành con suối
Cùng chim rừng hòa âm điệu. hoan ca.

Có đôi khi ta ngỡ mình như đá
Nằm im lìm mặc rêu phủ thời gian
Một lần kia, thấy phận mình như bụi
Bay trong chiều...hồn sa mạc khô khan.

Và có khi chợt hóa làm hạt nắng
Giữa tim người cổ mộ đóng nghìn năm
Rồi thi thoảng phiêu du là cơn gió
Hương Từ bi đây đó quyện xa xăm.

Một lần nọ ta thấy mình như biển
Hát ru đời ca khúc Hải Triều Âm
Rồi lặng lặng xin làm con sóng nhỏ
Hòa đại dương...thời chuyển biến, thặng trầm.

Bao la đờithôi dấu vết, vọng âm.

"Hoa đóm", nào thấy ai !

Nếu Khổ kia là Thật
Thì không dứt được đâu!
"Khổ" sẽ theo ta mãi
Muôn đời... sống chung sầu.

Nếu Vui kia là Thật
Thì vui mãi không buồn.
Sáng qua cười hi hạ
Chiều ni, Lạ ! sầu tuôn?

Nếu Buồn kia có thật
Sau.. chia ly lại cười ?
Giọt lệ nào nhỏ xuống
Cho cây đời nụ tươi .

Nếu Mây kia là thật
Làm sao hóa thành mưa .

Còn mưa kia nếu thật
Màu nắng.. là trong mơ.

Em xưa là Bạch Tuyết
Cuộc đời nhìn ngần ngợ...
Tóc chiều nay lau trắng
Chừ biết tìm.. em mô?

- Nếu Bình, Già có thật
Làm sao thoát được đây ?
Có Người ngàn xưa đó
Đã bước qua lối này.

..Tất cả là mộng mị.
Ai nắm được làn hương.
Vạn sự tuồng ảo hóa.
Chấp đắm làm đau thương..

Nỗi khổ kia nào có
Một khi tỉnh mộng dài .
"Cái Ta" tìm đâu đó
"Hoa đốm", nào thấy ai!.

Bodhgaya Chớm thu Nov. 2011

Hoa Vàng Tháng Giêng

Tháng giêng hoa vàng nở
Xứ Ấn ngát lòng hương
Chiều qua đồng hoa cỏ
Nghe nhạc khúc vô thường.

Hoa vì đời tô điểm
Mà không nói một lời.
Ta cứ làm việc thiện
Rồi quên, rồi rong chơi..

Mùa xuân chân bước nhẹ
Lượng đất trời bao la.
Nụ Tâm xuân bừng hé
Cùng vũ trụ chan hòa..

Khi lòng không sầu muộn
Hoa nở nhịp bàn chân.
Bước võ về mặt đất
Làm nụ hôn trong ngần.

Nhân gian là Tịnh Độ
Mơ gì trăm năm sau!.
Thân và tâm hội ngộ
Xuân xanh mãi một màu..

Mời bạn về xứ Ấn
Thăm tháng giêng hoa vàng.
Đời nghèo, không vương bận

Đề tâm hồn thênh thang...

Cảm tác bên ruộng hoa mù tạc làng Ganga.
Bodhgaya India .

HÓA THÂN

Ta về trên đỉnh bình yên
Hóa nghìn mây trắng che miền nhân gian.
Giữa mùa nắng hạ miền man
Đời vui bóng mát che ngang một lần.

Ta là một đóa phù vân
Chiều nay đã nguyện hóa thân Cam Lộ
Mưa rơi khắp cõi căn khô
Hoa Tình thương nở đời bờ từ sinh.

Hương Sen Đầu Hạ

Mùa xuân chưa qua
Hạ vàng đã tới,
Nghe trong gió mới
Thoang thoảng hương nồng..

Thì ra ngoài sông
Sen hè nhau nở
Sắc màu rạng rỡ
Một hồn thanh tân.

Buổi sáng trong ngần
Đời vui chi lạ!
Giọt sương trên lá
Chuyển mình bay lên..

Xin một cành sen
Cúng dường chư Phật
Sen trắng, sen hồng
Tâm hương phảng phất.

Nguyện cùng ai đó
Phát lòng Bồ Đề
Gửi về trong gió
Di Đà hương quê.

KHOẢNG CÁCH

Mình giống nhau đôi mắt
Mà khác nhau cách nhìn
Bức tranh đời thơ mộng
Anh thích, em phê bình.

Mình giống nhau đôi tai
Cách nghe không đồng điệu

Em thích nhạc u hoài
Anh chê buồn, không chịu.

Mình giống nhau đôi môi
Mà không cùng cách nói
Em chân thật từng lời
Sao anh thường gian dối !

Mình giống nhau trái tim
Nhưng không cùng nhịp đập.
Em tìm kẻ chung tình
Anh ưa nhìn đáng đáp .

Mình giống nhau khối óc
Suy nghĩ hoài khác xa
Những điều làm em khóc
Anh lại cười ha ha..

Phải chăng vì như vậy
Vui, buồn riêng biết thôi
Vẫn chưa lần Hiếu lấy
Vẫn gần mà xa xôi..

- Chủ Nhật em đi lễ
Anh đến quán cà phê
Cùng đi trên lối nhỏ
Cuối con đường rẽ chia .

Khép trần tâm

Chiều lên núi ngấm mây trời bát ngát
Bóng thiên thu thoáng hiện giữamuôn trùng.
Lòng đạo sỹ ngỡ như nghìn cánh hạc
Bay qua đời...tan loãng giữa không trung .

Chiều lên núi áo sương mù vai phủ
Đốt trầm hương ta nhớ đến Người xưa .
Gót chân hoang của kiếp đời lam lũ
Đã chìm sâu... khi tâm tưởng sang mùa .

Chiều lên núi nằm im trên mồm đá
Nghe chim ngàn réo gọi vết tiền thân
Văng vẳng tiếng lâm tuyền trong gió lại...
Ta là ai, lạc lối giữa dương trần?

Ngày lên núi ta nguôi dòng hệ lụy
Nỗi buồn xưa thành hương nhụy vô ưu .
Bên quán trọ một ngày nao cuồng sỹ
Gửi vui, buồn về mặc áo Chân như .

Quy hướng núi làm thú hoang tĩnh mịch
Cộng lau gầy nghiêng dáng nhỏ mông lung,
Dầm úa lả rơi về miền cô tịch
Khép trần tâm, ta đối diện vô cùng...

Dharamshala, India 6-2009

KHI VỚT TRĂNG

Xưa có bấy khi nọ
Lội xuống hồ vớt trăng
Vớt mãi hoài không được
Nên mặt mày... nhăn nhăn.

Lắm khi mình giống khi
Tìm hạnh phúc trần gian,
Đôi tay vừa chạm tới
Ồ.. mộng vàng vỡ tan!.

Trăng nghìn thu vẫn đẹp
Vì không thuộc về ai,
Hồn khát khao chiêm hữu
Trăm năm nỗi đau dài.

... Ta một đời ngây dại
Chạy đua với mặt trời.
Chưa thấy bờ hạnh phúc
Hoàng hôn phủ xuống đời.

Danh, lợi, tình mộng mị
Tợ đáy nước trăng ngà
Lặn chìm trong mê hoặc
Nên ngàn đời xót xa.

U mê.. thành kiếp khi
Chúi xuống dòng đào diên.
Ai giật mình, ngược mặt
" Vầng trăng xưa" hiện tiền.

Khó, Dễ Trong Đời

DỄ là nói chẳng nghĩ suy
KHÓ là cần trọng những gì nói ra.

DỄ làm đau đớn người ta
KHÓ sao hàn gắn bao là vết thương!

DỄ là biết được Vô thường
KHÓ, lòng cứ vẫn tơ vương cuộc trần,

DỄ là độ lượng bản thân
KHÓ sao dung thứ tha nhân lỗi lầm!

DỄ là vong phụ ân thâm
KHÓ, câu tình nghĩa ngàn năm dạ hoài..

DỄ là phạm những điều sai
KHÓ, tâm học hỏi những ai hơn mình,

DỄ cho kẻ khác niềm tin
KHÓ là luôn giữ chính mình thẳng ngay.

DỄ là nói những điều hay
KHÓ thay Sống tựa trình bày ngữ ngôn.

DỄ là suy tính thiệt, hơn..

KHÓ là một bước nhịn nhường lẫn nhau.

DỄ là sóng vội, sóng mau
KHÓ dùng chân lại thờ sâu, biết là...

DỄ là hứa hẹn, ba hoa..
KHÓ lời tín nghĩa thiệt thà một khi.

DỄ là gieo rắc thị phi
KHÓ là nội quán, tự tri lại mình

DỄ là chiến thắng, quang vinh
KHÓ lòng khiêm hạ, thấy mình nhỏ nhoi.

DỄ xin địa chỉ mọi người
KHÓ mà tìm được chỗ ngồi trong tim.

DỄ biết nói, khó biết im
KHÓ cùng ánh sáng, để tìm bóng đêm.

DỄ vụng chân ngã xuống thềm
KHÓ vùng đứng dậy vượt lên chính mình

DỄ biết trời đất rộng thênh
KHÓ là biết được " ngôi đền tự tâm "

DỄ vui sáu nẻo thẳng, trăm
KHÓ lần ngán ngẩm âm thầm hồi hương.

DỄ khi mất cảm thấy buồn
KHÓ, trong hữu Phúc biết thương, giữ gìn.

DỄ là vun quén quanh mình
KHÓ, tình trái rộng ánh nhìn vị tha.

DỄ cho ngày tháng đi qua
KHÓ là tỉnh thức trong ta vài giờ..

DỄ Sinh, dễ Tử mơ hồ..
KHÓ khi đối diện nắm mồ Tuệ tri!..

DỄ là viết những lời thi
KHÓ rằng mơ ước đời ni vẹn toàn.

Thôi, chừ tìm cái bờ đoàn
Dễ là ngồi xuống, Khó hàng phục tâm.
Dầu sao cũng quyết một lần
Bằng không khó, dễ.. lần khân nói dài...

Kỉ niệm ngày Phật Đại Niết Bàn.

Bodhgaya- 3-2014

Khóc & Cười

Có ai đó đã nói rằng Hạnh phúc
Dầu đằng sau giọt nước mắt không lời .
Và định nghĩa hạnh phúc cuộc đời
Sự thay thế chuỗi khóc, cười vô tận...

Ta hãy khóc với niềm vui chiến thắng
và cười trong giọt nước mắt thiệt thua.
Nhưng từ tâm thì chẳng thể cười đùa
Trên nỗi khổ, niềm đau kẻ khác .

Khóc là khi bước chân ta làm lạc
Những lần ta vấp ngã giữa đường đời.
Cười là khi đau khổ ngược trông trời
Và đứng dậy hiên ngang cười vượt khó.

Khóc là khi oan ức, buồn... giải tỏa .
Lệ thành mây rồi vỗ cánh bay đi.
Cười là khi biết khóc chẳng ích gì.
Biết sự việc vốn là không thể khác.

Khi chấp nhận, thì đau thương vẫn hát
Áy là khi lệ hạt nẩy mầm xanh.
Nỗi niềm kia cùng năm tháng qua nhanh
Không ai vui và ai buồn mãi mãi..

Khóc là khi thấy đời nhiều khổ ải
Cười là khi nhìn thế thái yên vui.
Nên gian nan, chân không bước thụt lùi
Và thành tựu, không mỉm cười ngạo nghễ.

Một chuỗi khóc, cười, đã làm nên cuộc thế
Nên cứ cười cho bé lại những niềm đau.
Và khóc khi cần thiết để người sầu.
Cười với khóc đúng nơi là hạnh phúc.

Khóc với Cười, chẳng qua là cảm xúc
Sương tan theo ngày nắng vội vàng lên .
Thôi quay về, bỏ lại " hai bên "
Bùng mở cửa uyên nguyên Chân Hạnh Phúc.

Hai khuôn mặt, chẳng nơi nao là thật!
Một ngày mưa, ngày nắng, khóc, cười, trời....

Dharamsala India _Hạ 2012

Khúc Nguyệt Quỳnh

Đêm nghiêng một đóa Quỳnh hương nở
Ngan ngát ru hồn ai lãng quên.
Thùy miên trong cõi đời sinh tử
Sực tỉnh, trăng tàn, quá nửa đêm..

Khuya nao thiền khách chờ hoa nở
Chén trà chưa nguội đã chiêm bao.
Nắng đêm loang loáng cài song cửa
Thức giấc hoa phai tự lúc nào!

Nghìn xưa hoa với đời như mộng
Nở đóa vô thường trong cõi mê .
Chi thoáng trần tâm vừa giao động
Khuất lấp trăm năm một nẻo về .

Đêm lắng, hoa vời thiên thu lại
Ai cười vỡ nát mộng hằng sa.
Xưa mê ôm cõi đời si dại
Đâu ngờ ...muôn kiếp vốn không hoa!..

Trăng lên soi rạng hồn nhân thế
Bụi ngời bóng đổ xuống dòng sông.
Hiên chùa một nụ Quỳnh Hương hé
Ai vừa... hội ngộ khắp mênh mông...

Bodhgaya mùa trăng thượng tuần tháng 2.

Kiếp Hư Vân

Mới đó đã sang đến tháng Mười
Thời gian cứ thế lẹ làng trôi
Ngày đi đêm tới không dừng nghỉ
Lưu dấu tàn phai trên mắt, môi.

Mới đó màu hoa đã úa rồi!
Tiếng cười tao ngộ.. chợt xa xôi.
Hân hoan, phiến muộn.. vời theo gió
Quyện áng mây thu đạt cuối trời.

Ta đến nơi đây ắt vạn lần?
Mộng gì rồi cũng hóa.. hư vân
Năm mơ quán trọ thành quê cũ
Nên trốn vương mang lắm nợ nần.

- Sáng nay sờ sững nghe tin bạn
Đi vội, chưa chào giả biệt nhau
Hôm qua mới gặp lời chưa cạn
Tháng Mười.. ray rứt giọt mưa ngâu!

Mới đó người đi, giấc mộng tàn
Vô thường hoài gõ nhịp nhân gian..
Bôn ba, tạt bật rồi.. sương khói
Vạn sự vùi quên dưới mộ vàng.

Mới đó, nhìn gương tóc đã phai
Thôi chừ buông xuống.. nhẹ hai vai
Ta về kéo chậm hoàng hôn xuống
Lỡ chuyển đồ ngang khúc hận hoài..

Thích Tánh Tuệ

Là Ai?

Bạch thầy, con là ai ?

- Con là một đứa con lai
Nửa lai đức Phật, nửa lai Ta bà.
Con là nửa trái me già
Nửa kia còn lại thì là.. chôm chôm.

Cuộc đời con thích ôm đồm
Hăm tám ngày mặn, hai hôm muối mè.
Bữa thì mặt áo hoa hòe
Đến ngày vía Bụt.. áp e Lam hiền.

Nửa mê cái cảnh chùa chiền
Nửa mê đi shop, mê tiền, mê yêu..
Con là thập cẩm, đủ điều
Nửa thương đức Phật, nửa.. thương nhiều "người ta"

Thế thầy là ai ?

Thầy đây là cái chổi chà
Quét chùa cho sạch, quét ra ngoài đường
Quét chợ rồi quét phố phường
Quét cả vui, buồn mới rụng sáng nay

Quét lòng thế nhiễm đấm say
Quét cho tàn cuộc mộng này mới ngưng!
Quán đời, thầy chỉ người dung
Chỉ là hạt bụi đường trần rong chơi.

Chùng nào con được thành thoi
Thầy trao nghề quét.. cho đời nó thông dong.

Lặng Nhìn

Đôi khi trời ngập nắng
Bỗng nghe lòng đổ mưa.
Một chiều mưa nhạt nhòa
Hồn lung linh bóng nắng.

Có khi trong bình lặng
Gờn gợn niềm xôn xao.
Giữa hạnh phúc ngọt ngào
Thoảng nghe mùi cay đắng.

Lắm khi trong sâu hận
Vẫn nồng nàn thương yêu.
Nơi khóe mắt trời chiều
Phía sau vàng rực lửa .

Nhìn sâu trong lời hứa
Đã nhuộm màu phai pha.
Đôi môi nào thật thà
Chợt quên mình, gian dối..

Bước chân ngày lễ hội
Đã vang lời quạnh hiu.
Biển bình yên buổi chiều
Vỗ sóng ngầm khao khát.

Trong tương phùng khúc nhạc
Sóng sánh màu ly bôi .

Về đối diện đơn côi
Lặng , nghe niềm hạnh phúc.

Chiêm bao, mà rất thực
Mở mắt lại say nồng..
Đời là một dòng sông
Chảy xuôi cùng mộng寐.

Cuộc đời, ừm... lạ nhỉ!
Sóng vỗ bờ nhị nguyên
Thôi, ta về cõi Thiên
Lặng hai miền mỗi một.
Vui nào hơn Tịch diệt.

Làm sao giữ lại..

Làm sao giữ lại điều không thể..
Cát biển tuôn dần qua kẽ tay,
Làm sao miên viễn... đời dâu bể
Bảo gió trên ngàn thổi cuốn mây!

Làm sao níu áo thời gian lại
Ngắm nụ xuân thì chưa úa môi.
Làm sao tìm thấy dòng sông cũ
Lạ lắm chiều nay bến lở, bồi.

Làm sao giữ được tình ban sớm
Chưa kịp hoàng hôn đã úa màu.
Ta trách sao người thay đổi vội
Chắc gì.. ta chẳng đổi thay đâu!

Làm sao nắm giữ ngày nhưng lựa
Hào phú.. vang danh của một thời.
Phút chốc một chiều bao " cái của.."
Đồng tình đội nón chạy xa xôi.

Soi gương thấy nụ cười năm đó
Chẳng biết vì đâu.. méo mó rồi!
Làm sao giữ được điều không thể..
Cầm bằng như... nước cuốn hoa trôi.

-Vốc nước lòng tay khôn giữ được
Mọi vật trên đời cũng.. rữa trôi!

Lời Kinh hát trên sông

Kiếp này xin ước nguyện
Được làm ông lái đò
Trên dòng sông sinh tử
Lời kinh làm câu hò.

Áo nâu vờn sóng bạc
Khua mái chèo sông sâu .
Chờ nhân gian rũ mộng
Cùng qua bến giang đầu .

Khách đi rồi khách đến
Dòng sông lơ lững trôi
Chờ bao người qua bến
Thù lao.. một nụ cười.

Kiếp này chỉ mong được
Làm ông lái đò thôi .
Chờ những lời kinh ngọc
Vào sâu thăm lòng người..

Lời kinh đưa khách tục
Như mây qua dòng sông
Chập chờn bờ lau sậy
Nghìn thu soi tấm lòng ...

Một sớm bình minh Sông Hằng (10-2010)

LÀ NGƯỜI HẠNH PHÚC.

Hướng Dương đẹp tựa mặt trời
Trên đời hạnh phúc là người biết tu.
Cuộc trần thì mãi " lu bu "..
Biết đời như huyễn buông thư nhẹ nhàng....

Mùa thu đẹp nhất lá vàng
Bước chân an tịnh giữa ngàn biển thiên.
Như Nai bên suối thật hiền
Như như lòng chẳng phan duyên, buộc ràng..

Thu về trên khắp nhân gian
Mỉm cười... tâm nguyện bình an cho đời.
Trong hồ sen đẹp tuyệt vời
Người hạnh phúc nhất chính người khéo tu.

Lặng Về

Khi lặng thầm cảm nhận
Những khoảnh khắc yên bình
Giữa dòng đời huyên náo
Giữa mịt mù sắc, thanh

Là khi lòng chợt hiểu
Giá trị thật kiếp người
Những phù du đeo đuổi...
Giờ mỉm cười, hỏ người!

Vài phút giây tĩnh lặng
Dù nhỏ bé mà thôi
Vẫn rất là quý giá

Trong hư huyền cuộc đời

LỐI VỀ THÊN THANG..

Đi tu chẳng phải trốn đời
Đi tu cốt để chuyển dời tánh, tâm.
Đi tu chẳng mộ tiếng tăm
Đi tu chỉ để âm thầm Độ, Tha (*)

Đi tu thức giấc Nam Kha
Đi tu để thoát Ái hà mệnh mông .
Đi tu không muốn thần thông
Đi tu chẳng để cậy trông người đời .

Đi tu không phải theo thời
Đi tu không để mọi người tôn vinh.
Đi tu chỉ một niềm tin
Đến bờ Giải Thoát, vô minh đoạn lìa .

Đi tu tìm một lối về
Nghìn năm mây trắng bốn bề thiên thang...
" âm thầm Độ, Tha " (*) = tự độ và độ tha

LỜI CỦA CÁ

Tôi là con cá dưới sông
Có cha, có mẹ, có chồng có con
Trông con trông mãi trông mòn
Trông khi hợp mặt coi còn đủ không

Ngày ngày dong ruổi chạy rong
Kiếm ăn đây đó đỡ lòng mới thôi
Bữa kia nghe tiếng con tôi
” Mẹ ơi, con đã mắc mồi rồi mẹ ”

Lạy Trời lạy Phật chớ che
Cho cha, cho mẹ, cho bè con thơ
Thành người tôi sẽ ước mơ
Kiếp sau sẽ chẳng bao giờ đi cầu.

Biết đâu lũ cá chẳng vừa bơi vừa nguyện ước :
“Xin cho chúng tôi đừng gặp loài người” ?

Mai Nở Hiên Trắng

Nửa đêm gió thoảng hiên chùa
Hồ như trời đất gọi mùa xuân sang
Nhà sư bước khỏi thiền sàng
Lặng nhìn mấy giọt trăng vàng nhẹ buông.

Ti tê giọng dế đêm trường
Ru đời say mộng, phố phường ngủ yên.
Một cành mai nở bên hiên
Chùng như tận cõi vô biên giặt mình.

Mệnh mang đây chốn hữu tình
Xuân lai, xuân khứ giữa nghìn chiêm bao...

Nửa đêm nhẹ nhẹ xuân vào
Hiên chùa mai nở ngọt ngào dưới trăng

Nhà sư cười nụ lằng lằng
Hồn tan vỡ mộng bao lần viễn du
Trong khoảnh khắc, trọn thiên thu
Hạc bay qua lớp sương mù lằng quên.

Thênh thang cõi ấy không tên
Bồng về giữa cánh mai bên hiên chùa
Mai cười hội ngộ trắng xưa
Sư vừa thoát lũy kiếp mơ, Xuân về!

Miệng thoảng hương sen

Ít nói cho lòng được tịnh thanh
Cho tâm hoa nở đóa sen lành.
Nhiều lời, lắm lỗi, đa phiền não
Bao nhiêu rối rắm mãi vây quanh.

Ít nói quay về với tự tâm
Nương theo hơi thở niệm Phật thầm.
Sáu cửa cài then, phòng hộ ý
Tĩnh thức từng giây, dứt lỗi lầm.

Ít nói cho đời bớt nhiễu nhương...
Chỉ cần im lặng trải tình thương,
Gìn Thân, Miệng, Ý như gìn ngọc
Hoa Từ, trái Huệ tự thơm hương.

Ít nói, không là cầm nín đầu!
Cốt là ý nghĩa chẳng nhiều câu.
Một lời đem lại nhiều an lạc
Hơn cả ngàn muôn.. rộn ý sâu.

Ít nói tâm rền tiếng Phật âm
Lắng nghe an tịnh thoát mê lầm.
Con nguyện vuông tròn câu Chánh Ngữ
Thắp đèn Tuệ Giác rạng trong tâm.

Mở Mắt, Nhắm Mắt

Có khi mở tròn xoe mắt
Mà trong Tâm tối mịt mù.
Có khi ngồi yên nhắm mắt
Mà đèn tâm vụt sáng trung.

Nhiều khi đôi mi khép lại
Còn Tâm đi chợ ngoài tê.
Mở to mắt nhìn thực tại
Đẹp thay, chiếc lá Bồ Đề!

- Đôi khi ta cần nhắm mắt
Trước bao cám dỗ cuộc đời.
Sau lưng đóa hồng tươi thắm
Một bầy gai nhọn người ơi!..

- Đôi khi cần nên mở mắt
Rõ ràng nhịp bước bàn chân.
" Cửa sổ tâm hồn " trải rộng
Rồi thương nỗi khổ tha nhân..

Mỗi ngày ta nên nhắm mắt
Nhìn lại một ngày đã qua.
Mình thờ nhịp đời sâu sắc
Hay là sống vội, qua loa...

Từng ngày ta nên " mở mắt "
Nhìn cho rõ mặt người thương.
Mẹ ơi, tóc chiều đã bạc
Biết đâu.. mai nhớ vô thường..

Đêm sâu vào miền tĩnh lặng
Nhắm mắt làm cuộc hội thần.
Để mai xuôi đời cơn áo
Hiểu rằng mọi thứ... phù vân...

Lắm khi hằng nên mở mắt
Để thám thía đời bề sâu.
Đằng sau còn gì để lại
Hay là..." sỏi đá.. cần nhau." ?

" Mở mắt " để rồi " nhắm mắt "
Có gì thực " của Ta " đâu!
Kìa, bóng chiều rơi khuất núi
Nghìn năm.. bụi cũng qua cầu...

Bodhgaya rằm thượng nguyên 2013

Một Nắng Hai Sương

Chiều ra bên bờ sông vắng
Thẩn thờ theo bờ cát dài
Con tìm dấu chân của mẹ
Tìm hoài không thấy..., chiều phai...

Sớm mai Mẹ đi gánh nước
Mẹ gánh hai thùng sương đầy
Khi mặt trời còn yên giấc
Bờ lau sậy còn ngủ say.

Buổi trưa Mẹ đi gánh nước
Mẹ gánh hai thùng nắng vàng ,
Nghiêng nghiêng con nhìn trong ấy
Thấy cả mây trời mệnh mang...

Buổi chiều Mẹ đi gánh nước
Mẹ gánh hai thùng mưa đầy
Mưa lên nhạc mềm nón lá
Mẹ về ướt áo không hay !.

Rồi đêm..lại đi gánh nước
Mẹ gánh hai thùng sao trời .
Có hôm con nhìn rất lạ
Trong thùng có cả trăng trời.

Một đời Mẹ đi gánh nước
Gánh theo sương nắng bao mùa
Gánh cả đời con nặng nặng
Tình thương Mẹ nói sao vừa .

Một chiều Mẹ lia đôi gánh
Bốn mùa thương nhớ gọi tên
Con nhìn hai thùng nước nhỏ
Chờ trông bóng Mẹ hiện lên .

Chiều trên bến ngòi quanh quẽ
Còn nghe kũ kịt trong hồn .
Tay ôm cây đòn gánh Mẹ
Mắt buồn .. đôi bóng hoàng hôn...

TV Phước Hoa-Long Thành 7.1989

MÁY ĐỘ NHÂN GIAN

Gạn hỏi lòng mình thực tình chưa
Hay hoài đan dứ với dây dưa ?
Nụ cười Linh Thử nghìn năm vẫn..
Chỉ tại trần tâm cứ.. lững lờ.

Gạn hỏi mùa Thu mấy tuổi rồi
Lá vàng mấy độ lặng thắm rơi
Ai đi hun hút phương trời mộng
Sáu nẻo trầm luân có rã rời ?

Gạn hỏi dòng sông chạnh nhớ nguồn
Vội mây hiền hậu ngủ đầu non
Nghìn trùng lưu thủy sông còn nhớ
Hay cách xa lòng.. quên sắt son ?.

Gạn hỏi con đường chạy mãi đâu
Có nhớ nguyên lai thưở bắt đầu ?
Gót chân phiêu lãng mờ nhân ảnh
Cổ quán xa, chìm trong bể dâu.

Gạn hỏi hoa Tường Vi trước sân
Nở, tàn.. sao dạ khách băng khuâng!
Có gã thi nhân lòng mê muội
Lưu lạc thiên thu với lục trần.

Gạn hỏi từ nay chuyện tử sinh
Thấp hồn say mộng.. một câu Kinh
Hay là vẫn thói đời du tử
Ưa thú đau thương, kiếp gặp ghềnh ?

Thôi, đừng gạn hỏi thêm chi nữa
Ai về, ai ở, chẳng ai trông!
Nhân gian như thị tử muôn thưở
Kìa, mảnh thuyên trôi giữa sắc, không.

MƠ HOANG...

Không ai sống mãi trăm năm
Thế mà tính chuyện xa xăm ngàn đời
Không ai biết được tuổi trời
Mà ôm mộng tưởng đời đời thế gian,

Không ai đẹp mãi dung nhan
Hoài mong hoa thắm chẳng tàn chiều hôm.
Nào ai vui mãi không buồn
Dùng dằng, dan díu.. cuối đường chia xa..

Thờ vào.. có lúc thờ ra
Giữa hai hơi thờ.. đời ta lắm điều?
Không ai dám bỏ tình yêu
Dù tình ẩn chứa bao nhiêu lụy sầu

Có ai tóc chẳng bạc màu
Mà hoài dệt mộng bên cầu tử sinh.
Ít ai hạnh phúc một mình
Nên đành đánh đổi.. mong tìm chút vui.

Không ai ứng bước trở lui
Nên đường thiên lý ngậm ngùi ruổi dong.
Mấy ai về lại với lòng
Thú đau thương.. nhận chìm trong vô thường.

Không ai sống mãi miên trường
Thì xin nhớ lẽ Chân thường tự Tâm.

Thích Tánh Tuệ
Himachal Jun 2014

Một chữ "Duyên"

Tùng đối mặt ngàn ngày sao không nhớ
Chỉ một lần gặp gỡ khó mà quên ?
- Tình cảm con người chính là một chữ " Duyên "
Biển đời rộng, riêng một người ta thấy?

Nỗi khổ, niềm vui dẫn nhau sang từ đây
Từ độ mắt nhìn mà sóng dậy hồn ai.
Giọng nói câu cười.. nếu phớt bỏ ngoài tai.
Lòng trong vắt.. giọt mưa trôi trên lá.

Đâu ai bắt trời ta vào kẻ lạ ?
Đường thênh thang sao chọn ngã nhiều khê!
Khó mà quên, vì trót lỡ " mang về "
Một chữ Nhớ quyện đời vào duyên nghiệp.

Vòng luân quần.. từ khi chàng có thiệp
Đợt sóng lan dần, viên sỏi chạm hồ thu.
Ôi trần tâm khởi động cuốn xa mù
Duyên và Nghiệp một đồng xu hai mặt.

Nhớ rồi Tương bởi cái nhìn, con mắt
"Sắc cứ là hình sắc", có hề chi?
Mưa đầu làm trời buột bước chân đi
Thì gặp gỡ, thì chia ly, ai khổ?

Trong chữ Duyên vốn tiềm tàng chữ Nợ
Chữ sum vầy chôn nức nở chia xa.
Nhớ tìm quên, quên tìm nhớ, sa đà..
Đành xuôi ngược cõi Ta bà vô tận.

- Nào ai biết trở về làm mây trắng
Kiếp nhân vân xa vắng nẻo vòng quanh...

MỘT MIỀN VÔ ƯU

Tìm ta một cội nghỉ chân
Giữa chan chất nắng, giữa tầm tã mưa
Ngược dòng sinh tử xô đưa
Tìm ta một cội để vừa đủ che.

Lối quen khắp khiêng đi về
Gót chân đã mỏi, đam mê đã chùng
Ta từ vô thi mật mùng
Bước chưa ra khỏi một vùng nhân duyên

Tìm ta một cội chân nguyên
Vào nương bỗng mất... nhập miền vô ưu

Nếu Có Lúc

Nếu có lúc bạn thấy lòng trống trải
Nên hiểu rằng đó là lẽ tự nhiên!
Tay chân còn có khi sao thừa thãi
Vũ trụ còn ...bao khoảng trống vô biên.

Nếu có khi thấy lòng buồn xa vắng
Lệ u hoài sau một cuộc chia phôi.
Hãy vui lên vì sau đó cuộc đời
Sẽ lật sách sang trang ...hồn giấy mới.

Nếu bạn cứ quay cuồng, quen sống vội
Theo dòng đời hối hả bước chông chênh.
Sẽ yêu sao sáng chủ nhật trong lành
Mở khung cửangắm bình minh tỏa nắng.

Khi bản chất dòng đời không phẳng lặng
Thì bao điều cay đắng hãy cho qua.
Và nhận ra hiện tại (present) chính là quà
Ngồi thanh thản hiên nhà nghe chim hót.

Người Về

Người về, khép lại biển dâu
Quảng manh áo đã bạt màu phong sương,

Tình tan dưới cội vô thường
Soi gương.. bỗng hiện một vầng trăng xưa.

NHU' NHIÊN

Chiều hôm núi hỏi dòng sông
Sao trôi đi mãi mà không thấy về
Sông bèn róc rách, tí tê
Nghìn thu nước đã nguyện thề cùng mây.

Rồi mai, mưa xuống đất này
Ấy thì ta lại sum vầy, thế thôi!
Chớ buồn cho cuộc chia phôi
Ngày sau trùng ngộ môi cười đẹp hơn.

Vô thường áp ủ chân thường
Cõi Uyên thuở nọ chưa từng vắng nhau.
Núi ơi! Nắng đã phai màu
Dòng thời gian chảy qua cầu vạn niên.

Trùng trùng trong cõi nhân duyên
Hẹn nhau dưới cội Chân Nguyên một ngày.

Ồ kia, nước đã thành mây
Mưa rơi trên lá ... chiều nay núi cười.

Đến, đi, sinh, diệt trò chơi!
" Bừng con mắt mộng "
thành thơ sống nhàn...

Những cõi mù trong ta

Khi cru mang lòng ích kỷ
Là lúc mất ta mù lòa
Không thấy nhu cầu, quyền lợi
Bao người trên dưới, gần xa...
Khi mang một hòn vô cảm
Ta mù giữa lúc bình minh,
Làm tổn thương người và vật
Thờ ơ, chẳng chút giật mình.

Lúc ta ôm niềm tự phụ
Mù trước đức độ, tài ba
Ảo tưởng "ta là vũ trụ "
Người trí trông mà xót xa.

Bẩm sinh mắt lòng ta sáng
Hôm nao kiêu mạn hóa mù
Khuyết điểm đời mình đâu thấy
Chuyện người rõ suốt thiên thu..

Ta lạc giữa rừng thành kiến
Chẳng biết đâu là lối ra
Vì con mắt mù, phiến diện
Trước Sự Thật vẫn đang là.

Đôi khi chỉ vì nông cạn
Ta hay lên án mọi người.
Từ đó không ai bầu bạn
Ta quờ quạng... giữa đờn côi.

Lắm khi nhịp đời hối hả
Ta mù về đẹp chung quanh.
Kiếp đời xoay xoay con vụn
Cô phụ nắng vàng, biển xanh...

Xuôi dòng văn minh, vật chất
Trôi theo nhịp sống mịt mờ
Tâm linh, điều thiêng liêng thế
Ta đành bỏ trống hoang sơ.

Lũy kiếp tù trong Ngũ Âm
Chứng mù ta đã trầm kha.
Nhờ Phật soi đèn Chánh Kiến
Họa chẳng biết ngõ về nhà.

Nếu Không Còn Ngày Mai
Giả dụ ngày mai.. tôi bỏ tôi
Dù bao mộng ước vẫn đầy voi..
Tôi sẽ đi trong niềm thanh thản

Hay ngoảnh nhìn sau.. lệ tiếc đời!
Giả dụ ngày mai phải tạ từ
Một đời gom góp những riêng tư..
Tôi mang theo tất, hay nhường lại

Dẫu tận đáy lòng bao luyến lưu!
Giả dụ ngày mai.. tôi bỏ mình
Yên bình, phúc lạc với lời kinh.
Hay ra đi giữa nghìn thương, hận.

Giữa những dằng co mé tử, sinh ?
Tôi biết ngày mai nếu vắng tôi
Vàng hồng vẫn mọc, vẫn mây trôi.
Vẫn tiếng trẻ thơ cười trong trời..

Tôi, nghĩa gì đâu giữa cuộc đời!
Nếu thật ngày mai sẽ.. ngủ say
Thì nay tôi sống thế nào đây
Lời thương xin nói thay thù hận

Hay mãi ngập lòng chuyện đắng cay ?
Tôi biết trần gian một giấc mơ
Mà vẫn tranh giành đến xác xơ.
Cổ vót trắng vàng trên bến mộng
Mấy độ trầm luân.. tiếp đại khờ.

Nếu Mất Đi

Nếu đánh mất đi Nhiệt Tâm
Con người trở nên lạnh nhạt
Năm tháng đi trôi âm thầm
Một ngày, một đời không khác.

Nếu đánh mất đi Trọng Tâm
Bước chân con người nghiêng ngã
Sống trong cõi đời thăng trầm
Thiếu chỗ tựa nương, buồn bã.

Nếu đánh mất đi Thành Tâm
Con người dễ cùng già dối ,
Đằng sau đáng về ân cần
Thường đã ươm mầm phản bội.

Nếu đánh mất đi Nhân Tâm
Con người sát bên tàn nhẫn
Từ đồng loại đến hạ cầm
Ra tay.. chẳng hề ân hận.

Nếu đánh mất đi Lương Tâm
Con người vô cùng nguy hiểm.
Đạp trên lẽ phải mà đi
Bỏ mặc lương tri, hạnh kiểm.

Nếu đánh mất đi Từ Tâm
Con người biến thành vô cảm
Niềm đau, nỗi khổ tha nhân..
Một tia mắt nhìn lãnh đạm.

Nếu đánh mất đi Tín Tâm
Con người hoài nghi, thất vọng
Đóng cửa, sống trong âm thầm
Cho thế nhân toàn hư, hổng.

Nếu đánh mất đi Chuyên Tâm
Con người sống không mục đích
Khi thế này, lúc thế kia
Khó thế là người hữu ích.

Nếu đánh mất đi Quyết Tâm
Con người sống trong dã dượi
Cứ lưỡng lự rồi phân vân
Không bước chân làm sao tới.

Nếu đánh mất đi Chân Tâm
Con người u mê, điên đảo
Tự mình xây ngục giam cầm

Không biết đâu là lẽ đạo.

Mất tâm, đời liền chao đảo
Thiếu tâm, phiền não trùng vây
Biết tâm, trở về sống với
Bao nhiêu mẫu nhiệm hiển bày..

NGHĨ CỒ

Lý Bạch

Sanh giả vi quá khách
Tử giả vi quy nhân
Thiên địa nhất nghịch lữ
Đông bi vạn cổ trần,
Nguyệt thổ không đảo được
Phù tang dĩ thành tân
Bạch cốt tịch vô ngôn
Thanh tùng khởi tri xuân
Tiền hậu cánh than tức
Phù vinh hà tức trần

Tạm dịch: **THEO DẤU CHÂN XƯA** (Thích Thanh Tue)

Sống là như khách qua đường,
Chết là trở lại quê hương của mình
Đất trời quán trọ mộng mênh
Nghìn năm cát bụi tâm tình đón đau

Thời gian có đợi ai đâu!
Dâu xanh hôm trước nay màu củi khô
Ngón ngang xương trắng ngần ngơ
Hàng tùng xanh thâm đâu ngờ xuân sang

Trước sau là tiếng thở than
Cuộc đời hư huyền giàu sang làm gì ?

(Gợi anh T bài thơ vừa dịch. Chưa gặp lại anh để nghe ý kiến, thế mà anh đã không còn nữa. Nhưng biết đâu, việc đang dở này là cái cớ để anh thêm lần nữa: “Ngã hữu thôn tâm vô dự ngữ...”.)

Ngón út

Những ngón tay lao xao
Tranh giành từng cấp bậc .
Ngón tay Giữa cao đầu
Bảo rằng: "Tôi lớn nhất!"

" Thôi đi anh, trật lất! "
Ngón tay Trỏ cất lời
- Tôi mới là quan trọng
Sai xử mọi việc đời.

- Chẳng phải đâu ông ơi!
Tôi mới là chủ yếu
Ngón đeo Nhẫn đời người
Thiếu tôi, ai lo liệu?

Ngón tay Cái không chịu
"Tất cả nói sai rồi" .
Tôi mới là số một
Sức mạnh về tôi thôi !...

Từng ngón tay cứ thế
Chẳng ai chịu nhường ai
Chỉ ngón út lặng lẽ
Nhìn các anh thờ dài...

Khi bàn tay chấp lại
Trang nghiêm trước Phật Đài .
Ngón út đứng trước cả
Đối diện cùng Như Lai.

NHIỀU TRONG MỘT

Đôi khi tui... rất dễ thương
Đôi khi dờ dờ, ương ương, khùng khùng..
Có khi tui sống bao dung
Đôi khi xét nét không ung mọi người.

Đôi khi tui cũng hay cười
Có khi vẻ mặt như trời mùa đông.
Nhiều khi tui cũng có lòng
Mà nhiều khi tiếc.. một đồng chẳng chi,

Lắm khi cũng rất sân si
Song cũng lắm lúc.. " Từ bi bất ngờ! "
Đôi khi tui rất đại khờ
Bất chợt, có bữa cao cơ hơn người,

Nhiều lần tui thiệt "dở hơi "
Lắm khi tui cũng một trời nét na,
Đôi lúc tui mặc Cà sa
Không lâu tui ở với ma một phòng

Nhiều khi ước muốn, đèo bồng
Đôi lúc chỉ thích lông bông một mình,
Sớm nào thi thoảng kệ kinh
Chiều nào.. la hét thất kinh, động trời!

Hôm qua chẳng nói một lời
Bữa nay thì suốt cả thời huyền thuyên.
Ít khi tui được bình yên
Nhiều khi bất ổn, trăm niềm âu lo.

Có đêm nằm ngáy pho pho
Có khuya trần trọc, tính so mọi điều..
Đôi khi sâu sắc, đăm chiêu

Đôi lần nông cạn, tự kiêu vấy vũng

Ánh nhìn xa lạ, dửng dưng
Vòng tay thông cảm như từng thương yêu..
Lòng tui con nước thủy triều
Vô thường sóng vỗ bao chiều lên đênh

Tui là hạt bụi không tên
Mà hồn chứa đủ tâm tình thế gian..

Bodhgaya 31.12.13

NHU' LÒNG BỤT THƯƠNG

Thân thiết quá dễ trở nên nhàm chán
Dễ buông lời.. ngao ngán cõi lòng nhau!
Nếu trân kính như buổi vừa kết bạn
Dù xa xôi.. vẫn đẹp thuở ban đầu!

Quan tâm quá dễ trở nên ràng buộc
Rời xây thành giam nhốt kẻ mình thương.
Khi ta Hiểu người ta thương cùng tột
Đâu trời người chết ngọt bởi tơ vương?

Yêu thương quá cố khi lòng đau đớn
Bởi tình đời như nắng sớm sương tan,
Trong hội ngộ đã uơm sâu chia biệt
Nợ người dung, sao lệ nhỏ hai hàng?

Sâu đậm quá rồi có khi nhòa nhạt
Kẻ khóc nhiều đôi lúc lại mau quên!
Không gấn bó, không trách đời đen bạc
Xót xa này ai trót dệt thành tên?

Nên hãy sống mở lòng thương như Bụt
Trí và Bi như lượng nước sông Hằng
Tình hạn lượng đất ta vào ngõ cụt
Với Tâm Từ, vui giải thoát lằng lằng...

Thích Tánh Tuệ
Oklahoma 22/8/14

NHU' THẾ LÀ TÔI

Tôi xin sống đời của nắng
Nắng hong khô mọi nỗi phiền
Để nghe tâm hồn phẳng lặng
Giữa đời giông bão triền miên..

Tôi xin sống đời của mưa
Mưa qua bao vùng đất rộng
Một giọt cuối còn đọng đưa
Cũng tan.. cho mềm cõi sống.

Tôi xin làm cơn gió lộng
Xua tan nóng bức trưa hè

Hương cau thoảng kẻ giấc mộng,
Tóc vờn bay mát chiều quê..

Tôi mơ thành dòng sông nhỏ
Thả những nỗi niềm trôi đi
Vẳng nghe đôi bờ lá cô
Vui, buồn.. giữ lại làm chi!

Và tôi nguyện làm mặt đất
Chấp nhận này rác, này hoa
Hận thù hay lời ngọt mật..
Cũng thấy đâu gì khác xa!

- Tôi chỉ là áng mây qua
Giữa trần gian nằm mộng mị
Mây chẳng có nơi làm nhà
Để vấn vương hồn vạn kỷ.

Phiêu du...tôi vào cõi Ý
Rời trở về trong phút giây
Cái Biết sáng ngời muôn thuở
Dù đời lúc tỉnh, khi say...

Thích Tánh Tuệ

Những Mảnh Giấy Cuộc Đời

Một tờ Giấy khai sinh
Đời bắt đầu từ đó
Khổ, vui.. rình lấp ló
Theo gót ta vào đời.

Rời suốt bao năm trời
Miệt mài cùng sách vở
Phấn đấu cả một thời
Được mảnh bằng, ná thờ!

Kế, nên chồng nên vợ
Một tờ giấy kết hôn
Từ đó xác lẫn hồn
Trối trăn vào ngục thất.

Xuôi dòng đời tất bật
Tranh đấu cùng bon chen,
Nhọc nhằn biết bao phen
Một tờ tiền " xỏ mũi "

Phải ra lòn, vào cú
Mới được tờ " thăng quan "
Muốn ngó dọc, nhìn ngang
Phải bao lần khúm núm.

Bằng khen, ôi hí hửng
Danh dự được là bao!
Chút hư vinh sóng trào
Ai vỗ tay hoài mãi.

Tuổi chiều đời bãi hoải
Đến phòng mạch mới hay.

Cầm giấy bịnh trên tay
Thờ dài, từ nay khô..

Một ngày buồn, nghi thơ
Xuất hiện tờ điều vẫn
Mấy mươi năm cõi trần
Giấy vàng.. bay đầy phố.

- Mấy ai bưng tỉnh ngộ
Buông những tờ giấy trên
Giá trị đời đặt lên
Khiến ta thành nô lệ.

Mắc gì mà phải thế!
Gót chân mòn ngược xuôi.
Thôi đuổi bóng tìm môi
Liền thành thơ cười nụ.

Hãy sống đời lạc trú
Vội hiện tại đang là.
Từng ngày từng ngày qua
Hồn thăng hoa, tỉnh thức.

Mảnh giấy nào là thực
Khi hơi thở.. chề rồi?
Tất cả là trò chơi
Bởi loài người sáng tạo

Tương đối và hư ảo
Trên kiếp đời mong manh.
Ai buông giấy không đành
Còn chạy quanh mù mịt...

PHẬT CHẤT.

Em hãy NHÌN NHƯ PHẬT
Ánh mắt Từ mênh mông
Nhìn người và nhìn vật
Vội chan hòa, cảm thông.

Em hãy NGHE NHƯ PHẬT
Nghe với tình bao la
Khi lòng không biên giới
Hiểu, thương đời sâu xa..

Em hãy CƯỜI NHƯ PHẬT
Nét bao dung, hiền hòa.
Nụ cười Chân, Thiện, Mỹ
Làm buồn đau.. xóa nhòa..

Ta hãy NGỒI NHƯ PHẬT
Trầm hùng tựa núi cao.
An nhiên và bất động
Giữa cuộc trần lao xao..

Rồi ta ĐI NHƯ PHẬT
Bước an lành, thanh thoi.

Muôn lối bưng hoa nở
Làm đẹp thêm cuộc đời.

Và ta.. THỔ NHƯ PHẬT
Thở chậm và thở sâu.
Đề nghe từng nhịp sống
Có bình an, nhiệm màu.

Minh là con của Phật
Nhiều, ít nên giống Người?
Nơi nào ta có mặt
Có Niết Bàn, an vui..

QUA NGÕ PHÙ VÂN

Người về qua ngõ tàn phai
Mang hồn du tử trần ai chấp chùng..
Đất trời sương phủ mộng lung
Nghiêng vai trút sạch tận cùng đảo điên .

Một đời qua, ngập ưu phiền
Tháng năm đầu đội bao miền âu lo..
Từ đâu, ai đã buộc cho
Khư khư rồi lại .. bo bo nghiệp trần ?

Người về qua ngõ phù vân
Cõi tình phai dấu nhịp chân vô thường.
Không ửng vui, có đâu buồn
Phong trần bỏ dưới cội nguồn Chân Như .

Ngày về mặc áo Không hư
Gọi người trong mộng giả từ kiếp mơ.
Và từ đó hết làm thơ
Mây trong cõi ý mịt mờ, loãng tan..

Rồi Có Một Chiều

Rồi có một chiều khi nắng phai
Vui, buồn, thương, ghét.. những bi ai..
Ta cười thả gió nghìn tâm sự
Luẩn quẩn niềm riêng.. sống mệt nhoài!

Rồi bỗng một ngày ta liễu tri
Niềm chân hạnh phúc, biết cho đi.
Ngày mai nhờ tiếng vô thường gọi
Ta có mang theo được những gì ?

Rồi chợt một lần ta nhận ra
Trên đời mọi thứ sẽ phôi pha,
Không chi chắc thật và miên viễn
Và dĩ nhiên ta.. cũng đã già!

- Ta trả mây trời bao viễn mơ
Của ngày tuổi trẻ đã xa mờ.
Của đêm quen sống trong hoài niệm.
Bỏ hiện tại gây hao, xác xơ..

Ta đã cuu mang một kiếp người

Một đời gom nhặt chẳng hề ngơi
Trót quên, chớp mắt trần gian mộng!
Mà sống mê man cuộc khóc, cười.

Rồi bỗng một ngày ta hiểu ra
Thân này đâu phải của riêng ta,
Mảnh Tâm cuồng vọng làm đau khổ
Có nghĩa gì đâu để mạn mà .

.. Rồi buổi sớm nào trên bến sông
Tâm hồn ta chợt thấy mênh mông..
Lặng nghe trong cõi đời sâu thẳm
Chẳng có chi ngoài lẽ Sắc, Không.

Rót Cho Nhau

Rót tặng đêm dài một ánh trăng
Cho người lạc lối hết bản khoãn.
Tay sen xin chấp dâng lời nguyện
Hạnh phúc, an bình cho thể nhân..

Rót xuống bờ môi những nụ cười
Cho hồn sa mạc chợt xanh tươi.
- Em cười, thế giới cười trao lại
Nhưng khóc, riêng mình em khóc thôi!

Xin rót cho Lời tiếng dễ thương
Vỗ về, xoa dịu những đau buồn..
Một câu, xa lạ thành tri kỷ
Một lời, vực thẳm cách hai phương.

Rót tặng trong chiều những tiếng Kinh
Để dừng chân bước giữa phiêu linh,
Để bừng mắt thấy trần gian mộng
Mà khổ vì đâu ? mấy chữ tình...

Xin thấp vào tim một ngọn đèn
Xua lòng u tối đã nhiều phen,
Xua tan tâm niệm hoài nghi kỹ
Thói cũ đi, về.. trong nhỏ nhen..

Xin rót vào tai những tiếng chuông
Vườn tâm hoa nở Hiếu và Thương.
Nghe chuông.. thông thấu nguồn chân thật
Thôi kiếp đi hoang, kiếp đoạn trường.

- Tà dương, lại nổi tà dương mộng
Về vén sương mù, tỉnh giấc say.
Rót tách trà sen mời bạn lữ
Ngồi trong thực tại ngắm mây bay..

Sau Bức Màn Mây

Thả mây bay về núi đồi
Thênh thang vùng trời Vô Niệm
Còn nguyên đó đáng ai ngồi
Nhìn hoa môi cười chúm chím

Mây qua, trắng ngà hiển hiện

Sông xưa khờ khạo vớt tìm
Phút chốc quay đầu, trực diện
Đường về trong cánh đôi chim.

Ngờ đâu chìm trong ba cõi
Vì chung một áng mây mờ
Có người vừa nghe tiếng gọi
Quay đầu, tàn một cơn mơ!

Mây bay qua hồn vạn kỷ
Buồn, vui.. rồi cũng phai tàn .
Đằng sau bức rèm mộng寐
Một người bắt tử thời gian.
Thích Tánh Tuệ

SOI GƯƠNG

Thế gian như một tấm gương
Nếu mặt mày ta nhăn nhó
Bóng hình trong gương cau có
Lỗi đó, đâu phải là gương?

Cuộc đời là một tấm gương
Cười, bóng trong gương cười lại,
Vì thế chớ nên ngân ngại
Nhìn ai... gửi nụ cười hiền.

- Thế gian lắm nỗi muộn phiền
Nếu lau gương lòng cho sáng
Sẽ thấy đời luôn tỏ rạng
Dù ngoài kia vẫn mù sương..

Mọi người là một tấm gương
Bài học hằng luôn phản chiếu.
Nếu lòng có Thương và Hiếu
Đời vi diệu ngát hương hoa...

Namo Buddhaya
Thích Tánh Tuệ

SOI LÒNG

Có đôi lúc ta cần nên thận trọng
Ngồi lắng nghe dư luận nói về mình.
Khộng lệ thuộc trước những lời hư vọng,
Chẳng coi thường bao góp ý công minh..

Vì.. " không lửa thì làm sao có khói! "
Nên lắng lòng xem xét lẽ thực, hư.
Và cười nhẹ, khi biết mình không lỗi
Hiểu thêm rằng.. dư luận vốn luận dư..

Khi cầm mảnh gương soi vào tâm khảm
Ta biết mình đẹp, xấu, đục hay trong?
Vườn tâm địa vương vấn nhiều cỏ dại
Mà cũng không thiếu vắng những hoa hồng.

- Thánh nhân nào mà không mang quá khứ
Tội nhân nào chẳng thể có tương lai .
Chính vì vậy, nhủ lòng luôn khoan thứ
Kiếp con người ai thoát khỏi lầm sai ?

Sau mưa gió bên kia trời ửng nắng
Sau lỗi lầm, cay đắng, trưởng thành hơn.
Điều quan trọng là tự tri, vượt thắng.
Những đam mê, giới hạn của tâm hồn.

Thường soi bóng bên dòng sông tâm niệm
Nếu ta cười.. ảnh hiện nụ cười ta
Cùng thế ấy, luôn sống đời hướng thiện
Vững tin mai Hạnh phúc lại trao quà.

Có đôi lúc ta hãy nên nhìn ngắm
Thế gian này bằng đôi mắt trẻ thơ.
Để nghe tiếng Thương yêu từ sâu thẳm
Chỉ cái nhìn nhân thế hết bơ vơ..

Thích Tánh Tuệ
Himachal mùa An Cư 2014

SƠN CƯ'

Phương trời đỏ mây hiền hòa trôi chảy
Có từng xanh vờn nắng gió bên ngàn.
Đời ẩn sỹ với hồn thơ tiêu sái
Lá hoa về thiên tọa khắp không gian.

Một lần đến phai dấu sầu vạn cổ
Tháng năm chùng khuất dạng dưới hư vô.
Chiều nhẹ bước qua bên dòng suối nhỏ
Chợt trần duyên.. vỗ cánh tít xa mờ.

Ngồi vô sự chung núi rừng nhịp thở
Ngắm trăng vàng nằm mộng dưới sương khuya.
Hoàng hôn úa rồi bình minh lại nở
Bốn mùa như nhiên đến, mặc nhiên về.

Chuyện còn, mắt rụng bên lè sinh tử
Nỗi buồn, vui hoa nắng rớt trên vai.
Một hơi thở có dài chi cuộc lữ
Mà hơi đâu vương bận.. sống u hoài!

Ngày tháng vẫn mưa chuyện trò với nắng
Để giun cùng tấu nhạc khắp chim muông.
Thân áo vải ngồi yên hòa tĩnh lặng
Hoa tình thương nở ngát tận tâm hồn.

Thích Tánh Tuệ
Himalaya India Hạ 2013

Sống An Vui

Ai càng hướng đến vị tha
Càng nghe an lạc nở hoa trong lòng.
Ai càng vị kỷ, đèo bồng
Bất an phiền não lòng vòng khổ đau.

Lắng lòng mà nhận thức sâu
Chính Ta không có lấy đâu "của mình"!
Ngó quanh khắp chốn hữu tình
Hiếu rồi thương gửi ánh nhìn cảm thông.

Bốn bề Nam, Bắc, Tây, Đông
Là bà con cả, đời không kẻ thù

Bodhgada Rằm Thượng Nguyên Giáp Ngọ.

Sống Chậm

Ta là tỷ phú.. thời gian
Bước chân thư thả đi ngang cuộc đời .
Một dòng tắt bật ngược xuôi
Ta riêng ngồi lại với hơi thở mình.

Một dòng nhộn nhịp sắc thình
Ta xin lắng đọng.. hòa mình thiên nhiên...
Sáng ra, ngắm nụ hoa hiên
Chuyện trò cây lá bình yên sau vườn,

Hỏi thăm khe khẽ giọt sương
Này em có biết vô thường sắc, không ?
Chiều về, bát ngát mênh mông
Trầm hương một nén , trái lòng nơi nơi...

Trăng non một mảnh lưng trời
Kính đêm ta tụng là lời yêu thương..
Trăm năm giấc mộng huỳnh lương
Rộn ràng chi lắm cố hương xa vời .

Có ai tỉnh thức giữa đời
Về đây ta sẽ chia đôi gia tài
Cuộc đời đó, vốn không dài
Hãy cho hồn được thoát thai mây ngàn !.

Ta là " tỷ phú thời gian "
Vi, không nô lệ lòng tham chính mình .

Sống Để Yêu Thương

Mở tâm ra trọn với đời
Cho tình thương nở đẹp ngời đóa sen
Mở lòng với lạ cùng quen
Con mưa Từ ái nhẹ len vào hồn.

Bình minh rồi lại hoàng hôn
Sống chan hòa chớ để buồn một ai.
Cho, cho đến tuổi đời phai
Mím cười đã sống không hoài kiếp ni.

Giữ lòng Hỷ Xả, Từ Bi
Đường về cố quận cùng đi dập dìu.
Sẽ không buồn những buổi chiều
Khi mình đã sống rất nhiều ban mai.

Sống Như Là..

Đời chật chội khiến lòng ta .. sống hẹp,
Đường quanh co nên nhân thế quanh co?
Ngày nắng hạ biến ta thành sa mạc
Ngó đau thương.. hồn vô cảm, ơ thờ..

- Tôi không đợi mong anh bao hoàn hảo
Vì chính mình đã toàn vẹn gì đâu!
Chỉ xin thấp trong trái tim hoài bão
Sống trên đời ý nghĩa.. biết thương nhau.

Sẽ sai sót nếu nghĩ mình luôn đúng
Và mọi người ai nấy cũng đều sai.
Người biết sống, sống giữa nghìn khác biệt
Vẫn nhìn nhau, thông cảm, biết quan hoài.

Trong bóng tối ta vẫn nhiều cô tịch
Chớm buông lời.. liền nghĩ đến tự thân
Ai cũng có những niềm riêng, bí mật
Để cho yên, thì khoảng cách thêm gần.

- Lòng như nắng trải đều, không một phía
Hồn như mưa, mưa khắp cả ngàn phương
Tình như gió, gió tỏa về muôn hướng
Sống như là.. không cố chấp. Yêu thương...

Ta Về

Ta về bỏ lại đằng sau
Chữ danh, chữ lợi biển dâu chữ tình
Ta về sống với chính mình
Trút đi cái vô hư vinh một thời.

Ta về vui với đất trời
Gom mây làm áo rong chơi cõi hồng.
Ta về lắng đục khơi trong
Bon chen chi cũng lòng vòng được, thua.

Ta về vui với bốn mùa
Trăng sao làm bạn, chuông chùa kết thân.
Ta về quên chuyện ngã nhân
Hư tình giả ý cõi trần đã bời.

Ta về tìm một chỗ ngồi
Mặc đời xuôi ngược miếng mỗi đỉnh chung ..
Đời kia có nói không cùng
Tới lui vui khổ.. lạ lòng chẳng qua!

Ta về rũ bỏ kiêu xa
Quên nhà máy lạnh, hoan ca, tiệc tùng..
Nhân gian cười, bảo ta khùng
Làm duyên một nụ, " thôi đừng phân bua! "

Sáng nay nhẹ bước vào chùa
Ồ, cảnh Sen trắng cũng vừa mãn khai!
Chợt ta bắt gặp hình hài
Ngày chưa rời bỏ Liên đài mộng du...

Tâm Ngôn

Trước Khi...

Trước khi định nói điều gì
Ta nên học hạnh nhu mì lắng nghe,
Trước khi chi trích, cười chê
Ta nên nhìn lại tự phê phán mình.

Trước khi nổi giận, bất bình
Ngồi nghe hơi thở lặng nhìn tự tâm.
Trước khi cầu nguyện. Âm thầm
nhủ lòng dung thứ lỗi lầm tha nhân!

Trước khi giọt nước mắt lăn
Biết dừng chân, kéo ăn năn muộn màng.
Trước khi tính chuyện đá vàng
Thử mua dây.. tự buộc ràng xem sao!

Trước khi nói chuyện trời cao
Xem đi dưới đất bước nào chông chênh.
Trước khi ước vọng nhìn lên
Một lần ngó xuống có thêm thương đời .

Trước khi mua sắm, vẽ vờ
Phải chăng.. cám dỗ gọi mời rử rê ?
Trước khi hẹn ước, nguyện thề
Vấn lòng xem có vẹn bề trước, sau.

Trước khi muốn bỏ cuộc mau
Nhớ tâm nhiệt huyết buổi đầu dẫn thân.
Trước khi từ biệt dương trần
Sống Cho đi, thề tri ân cuộc đời.

Trước khi muốn thấy ai cười
Đầu tiên hàm tiếu trên môi nở chào.
Trước khi muốn ném ngọt ngào
Tình thương dâng hiến, gửi trao thật thà

Trước khi muốn thoát Ta bà
Nhớ chân thành niệm Di Đà nhất tâm.

TÂM TÌNH GỬI HUẾ

(Gửi Huế mùa lụt năm ni)

Chao ơi. Nhớ Huế ri hè !
Nhớ Ôn, nhớ Mẹ nhớ... chè hột sen
Nhớ bún Huế, tách trà sen
Nhớ quán Mụ Rớt thân quen đầu đường.

Nhớ hò mái đậy Sông Hương
Nhớ chùa Linh Mụ tiếng chuông ban chiều..
Ai về xứ Huế thương yêu
Cho tui gửi nhớ .. thiệt nhiều về quê

Đề lâu trong bụng nặng nề
Bên ni mà vẫn.. bên tê dạ hoài.
Ai về, gửi ánh trăng soi
Bên dòng Hương đó một lời hỏi thăm,

Ngày mô lên viếng Từ Đàm
Thì cho tui gửi nén nhang khẩn nguyện.
Nếu về dạo gót Ngự Viên
Ngồi chơi dùm dưới mái hiên thư nhàn.

Huế ơi, xa biệt ngút ngàn
Mần răng nói lại cung đàn tri âm?
Ni, có ghé Hồ Tịnh Tâm
Nhớ ngôi niệm Phật âm thầm hộ tui!.

Và xin.. gửi giọt ngậm ngùi.
(Tui đang " ớt dột " đừng cười tui nghe!)
Huế ơi, tui sẽ trở về
Đời xa xôi lắm hồn quê vẫn gần.

Nghe Huế lụt, biết mần răng
Ước chi có thể " đặng vùn " bay về.
Ui chao, vọng tưởng tràn trề
Thôi, tui lại gốc Bồ Đề... Huế ơi!

Tâm Xuân

Người qua một giấc Đông miên
Trở mình tỉnh thức.. ngoài hiên Xuân về
Gió xuân lay nhánh Bồ đề
Chấp tay sen, chợt bốn bề ngát hương !

Xuân về xin gửi tình thương
Chan hòa tựa ánh triều dương rạng ngời
Xuân thiêng liêng giữa đất trời
Ước nguyện đây đó, muôn người lạc an.

Chuông chùa huyền diệu ngân vang
Lay cảnh Mai dậy nở vàng trước hiên.
Chúa Xuân trong cõi Trạm Nhiên
Khoan thai nhẹ bước.. bình yên vào đời,

Thấp mùa xuân giữa môi cười
Thấp Tâm Xuân để lòng người mãi xuân.

THÂM NHẬN

Bỗng nhiên ta gặp lại mình
Giữa dòng hư thực bỗng bênh nhân gian.
Như bình minh gặp hôn hoàng
Như hoàng hôn chợt .. ngỡ ngàng bình minh!

Trải qua mấy độ phiêu linh
Mỏi mòn ta đuổi cái hình bóng ta
Bây chừ, dừng lại, hiểu ra..
Phật âm trong tiếng Sơn ca trước chùa.

Nực cười đạo ấy a dua
Nhón chân cao để hơn thua sự đời.
Đâu hay, kiếp sống tuyệt vời
Vi vu tiếng sáo bên trời, mặt thiên.

Chiều nay về lại non thiêng
Kết mây ngàn đóa Bạch Liên tặng người..

Tháp cổ trắng ngà

Trăng lên bên Tháp Cổ
Huyền hoặc ánh trắng ngà
Loài chim đêm cánh vỗ
Về phương trời xa xa ..

Cội Bồ Đề lặng lẽ
Dưới nắng khuya âm thầm
Mùi trầm hương nhẹ ,
Tiếng côn trùng vọng âm ...

Đêm sâu về quá khứ
Dáng một người ngồi đây
Sương khuya mềm vai phủ ..
Vàng Giác ngộ hiển bày .

Một mình trong cuộc mộng
Tỉnh thức giữa đời say
Rời tay Người mở rộng
Ôm trần gian vui đây` .

Trăng nay là nhân chứng
Soi bóng Người nghìn xưa ,
Cội Bồ Đề vẫn đứng
Lá rơi vàng lụa thưa ...

Trăng về thăm Tháp Cổ
Đến , đi chẳng ngại ngần .
Người xa xăm từ độ
Con về ... tìm trong tâm .

Thấp nền hoàng hôn

Đời sắp hết, sao muộn phiền chưa hết?
Bao lo toan.. chẳng một chuyện ra hồn!
Ngước mắt nhìn chiều tím nhuộm hoàng hôn
Nghe trời đất chứa lẽ gì sâu thẳm..

Chiều qua phố, lặng người khua bước chậm
Ta về đâu đời dạt cuối chân trời ?
Loay hoay cùng nhịp trái đất.. mù khơi
Đường hoang phí đời ta trong mờ mịt .

Ngày tắt nắng nhịp bàn chân chưa biết
Nẻo về sau rặng rờ ánh mai hồng.
Ôi! Dã tràng một kiếp đã hoài công
Ta cô phụ chính mình bao kiếp nữa!

Đời mộng mị sao lòng hoài chan chứa,
Biển mặn đầy cơn khát chẳng hề nguôi!
Ta là ai mà đắm đuối cuộc đời
Mà đánh đổi nụ cười qua nước mắt ?

Một ngọn nến ngời khi tà dương sắp tắt
Còn chút này.. sự tĩnh thấp bình minh.
Xoay mặt vào trong, thôi " bắt bóng đuôi hình "
Cho vụn kiếp lênh đênh chừ khép lại .

Đôi mắt nhắm, thương chuỗi ngày ngày đại
Nhân gian ơi.. cõi mộng biết chăng là!

Thấp Sáng Tâm Đăng

Hãy thấp sáng tâm mình
Một ngọn đèn Tinh Thức
Ngàn bóng tối vô minh
Cũng cúi đầu, phủ phục.

Hãy vượt qua Tham dục
Bằng Chánh niệm, Tuệ tri
Ấy là từng bước đi
Có sen vàng đỡ gót.

Thời gian trôi thấm thoát
Hãy tỉnh tấn hôm nay,
Đời vô thường đổi thay
Nên sống đây Tuệ Giác.

Biết ai còn luân lạc
Xin gửi một niềm thương
Đi dắt đến con đường
Phật quang ngời soi sáng.

Cùng nhau về Giác ngộ

Sen nở ngát trời quê
" Ga tê.. và Ga tê..." (*)
Bồ đề tâm bất thối

Gặp nhau nơi nguồn cội
Cười đẹp nụ chân thường
Một niệm thấu mười phương
Khắp trời Như Lai hiện.

Hãy cùng nhau thệ nguyện
Trở về từng phút giây
Chánh Niệm, rời mộng say!
Đạo là đây bất biến.

(*) Gate, Gate paragate parasamgate bodhi svaha!
(Vượt qua, vượt qua, vượt qua bên kia, hoàn toàn vượt qua, đến bờ Giác ngộ)

Theo Dấu Như Lai

Con trở về đây... theo dấu xưa
Ôi ! bao tha thiết nói sao vừa .
Lòng như mở hội ngày quê cũ
Nghe niềm hạnh phúc thoảng hương đưa..

Con trở về quê gặp lại Cha
Thôi làm du tử kiếp xa nhà.
Ưu Đàm thuở trước vừa tươi nở
Nơi lòng con trỗi khúc hoan ca.

Đây Vườn Lộc Uyển đạo hồng khai
Tiếng gầm Sư Tử Hống Như Lai .
Ba nghìn thế giới còn rung chuyển
Ánh Sáng Đông Phương cứu vạn loài.

Bước đến Kỳ Viên một sớm mai
Sương đêm còn đọng lối hoa nhài.
Quý bên Hương thất dăng lời nguyện
Thôi bước trầm luân, tỉnh mộng say.

Lần lên Núi Thử sớm tinh sương
Đất trời thanh khiết đến lạ thường !
Sau lưng rơi rớt bao phiền muộn
Vui nào hơn, cất bước siêu phương .

Văng vẳng bên trời Kinh Pháp Hoa
Quyện cùng chuông mõ sớm ngân nga.
Không gian phút ấy như ngừng đọng
Cho lòng con rộng mở, bao la...

Đoàn hành hương đến Bodh-gaya .
Hoa Đăng thấp nền đẹp chan hòa.
Bên Cội Bồ Đề hương khói quyện
Lòng vui.. sao mắt lệ nhạt nhòa.!

Con trở về quê thỏa ước mơ
Từ lâu ấp ủ đến bây giờ.
Kiếp bèo trôi dạt từ vô thủy
Nay đời ám cúng hết bơ vơ.

Con trở về đây dưới bóng Từ

Như vừa thức giấc cõi phù hư .
Trăm năm sương khói trần gian mộng
Sao bằng một bước hướng Chân Như....

Hành hương Xứ Phật OCT 16-2011

Thiên thu đẹp mãi nụ cười

Có một nụ cười
Mãi rạng ngời không tắt .
Khi chiều về hoàng hôn rơi tím ngắt ,
Hay lúc trời rực rỡ sắc ban mai .

Nụ cười mãn khai
Mãi hoài cùng năm tháng .
Mới hôm qua đời bỗng buồn vô hạn
Chiêm ngưỡng nụ cười. Lòng quang rạng sầu tư!

Ôi! Nụ cười Chân Như
Bóng dáng Đại Từ vô lượng .
Xin cất lấy nụ cười vào sâu trong tâm tưởng
Để thấy lòng ta luôn độ lượng quanh đời....

Khi nhân loại biếng cười
Vì nhiều khổ đau trầm thống .
Xin nguyện làm nụ cười nở trên môi đời sống
Biên giới phai mờ. Lòng rộng mở niềm Thương...

Bodhgaya, 2-2009

Thôi Kiếp Di Hoang

Một mảnh hồn nho nhỏ
Như mây hoài lang thang
Chẳng khi nào dừng lại
Sống lạc loài, hoang mang..

Hồn âu lo, thấp thỏm
Trên vụn nẻo đường đời
Niềm vui nằm phía trước
Cỏ xanh bên kia đời..

Hoa từng ngày tươi nở
Nhưng đời không nụ cười
Mỗi ngày hoài trần trở
Hạnh phúc nào xa xôi..

- Một hôm hồn an tịnh
Quay trở về với thân
Thở vào, ra, dừng lặng
Nghe đời vui.. trong ngần.

Thì ra chân hạnh phúc
Nằm ngay trong cõi lòng
Bình yên và sâu lắng
Chan hòa cùng mệnh mông.

Một mảnh hồn du thủ
Vừa tìm thấy quê nhà
Tại nơi này đã đủ
Dứt thăng trầm, xót xa...

THỜI GIAN NÀO CÓ ĐỢI AI !

- 60 đang.. tuổi ăn chơi;
Sáng, trưa, chiều, tối; hết ngời lại đi.
- 60 là.." tuổi dậy thì "
Rất mê bác sĩ, thuốc gì cũng nghe.

- 60 thích gặp bạn bè;
Liên anh liên chị, đưa lê .. buồn dài
- 60 là tuổi thành tài.
Được con bỏ nhiệm trông vại nhân viên.

- 60 là tuổi thân tiên.
Một mình lo liệu chẳng phiền cháu con.
- 60 là tuổi trăng tròn.
Thoái hóa xương khớp mạch còn vữa xơ.

- 60 là tuổi mộng mơ.
Đêm đêm thao thức nằm chờ bình minh.

- 70 sang ... tuổi si tình;
Mắt nhìn đắm đuối một hình hóa hai .
- 70 như giọt sương mai;
Chăm chỉ luyện tập kéo dài tuổi xuân.

- 70 chưa muốn dừng chân;
Vẫn ham tranh luận chuyện gần chuyện xa.
- 70 tuổi vẫn chưa già;
Nếp nhăn trên trán, ấy là sợi yêu

Tô hồng khoe mắt hơi nhiều;
Mắt đỏ chứng tỏ tình yêu mặn mà.
Mai đây về với ông bà;
Ngồi sau nải chuối ngắm gà khóa thân.

Chẳng ai sống mãi cõi trần;
Góp vui một chút tình thân gọi là.
Mấy vần thơ thảo nôm na;
Mừng bà móm mém thành hoa hậu rồi.

Gặp nhau thì hãy cứ vui.
Mấy câu để chúc mọi người an khang!

_ Thời gian nào có đợi ai !
Sao không lo niệm Như Lai mà zê !!!

(*__*)

THỞ & CƯỜI

“ Trăm năm trong cõi người ta ”
Ai ai cũng phải thở ra, hít vào.

Trăm năm trong kiếp người nào
Ai thì cũng phải hít vào, thở ra.

Văn minh như U S A
Người ta cũng phải thở ra, hít vào.
Lạc hậu như nước Miên, Lào
Ừ .. thì cũng phải hít vào ... thở ra.

Nói chung trong cõi người ta
Ai ai cũng phải thở ra, hít vào (*__*)
Vậy mà có BIẾT (mình đang thở) đâu nào
Tới khi hơi cuối thở phào ... mới hay !

Có khi trút hơi thở rồi con người ta mới “ NGỘ ” ra mình đã từng sống, bạn có tin không?
Vì thế khi chúng ta thở từng hơi thở có ý thức là BIẾT rõ mình đang SỐNG, nếu không ý thức được mình trong
từng nhịp thở, thì đó chỉ là sự tồn tại mà thôi !...

Bodhgaya 26/04/2013

THƯ GỬI QUÊ HƯƠNG

Ta lỗi hẹn rồi với Huế xưa
Với chiều phai nắng, với cơn mưa.
Với đường hoa sứ hương thoang thoảng
Có lẽ hồn quê vẫn đợi chờ ?

Ta lỗi hẹn rồi ơi Cố Đô
Xuân đi xuân đến đã bao mùa.
Mây về đỉnh Ngự hay xa vắng
Cho nhắn một lời thăm xứ thơ!

Ta lỗi hẹn về thăm cố hương
Mùa Đông ngoài đó vẫn mù sương.
Tiếng hò trên bến còn vang vọng
Lay cõi lòng ai gợn sóng buồn?

- Mấy mùa viễn xứ xuân hoài niệm
Bảo Quốc, Thiên Minh những mai chùa.
Trầm bổng lời kinh hương khói quỳên
Cố quận... bầy chừ trong giấc mơ

Ta lỗi hẹn về thăm bến sông
Một dòng nắng đục với mưa trong.
Thần Kinh nhịp sóng trôi thăm lặng
Răng khiến người xa xứ nặng lòng ?

- Người ta bảo Huế "đi mà nhớ"
Nào phải là nơi " ở để thương".
Chắc quê hương đó còn duyên nợ
Mấy đờ ly hương nặng nhớ nguồn...

Xuân lỗi hẹn về thăm chốn xưa
Biết là còn hẹn đến bao giờ?

Trăng tàn nguyệt tận còn đây Huế
Một mảnh tình quê...chẳng bến bờ ...

THỨC GIÁC HOA PHAI

Đêm nghiêng một đóa Quỳnh hương nở
Ngan ngát ru hồn ai lãng quên.
Thùy miên... trong cõi đời sinh tử
Sực tỉnh, trăng tàn, quá nửa đêm..

Khuya nao thiền khách chờ hoa nở
Chén trà chưa nguội đã chiêm bao.
Nắng đêm loang loáng cài song cửa
Thức giấc hoa phai tự lúc nào!.

Nghìn xưa hoa với đời như mộng
Nở đóa vô thường trong cõi mê .
Chi thoáng trần tâm vừa giao động
Khuất lấp trăm năm một nẻo về .

Đêm lắng, hoa vời thiên thu lại
Ai cười vỡ nát mộng hằng sa.
Xưa mê ôm cõi đời si dại
Đâu ngờ ...vạn cổ kiếp không hoa!..

Trăng lên soi rạng hồn nhân thế
Núi ngời bóng đổ ngấm dòng sông.
Hiên chùa một nụ Quỳnh Hương hé
Ai vừa... hội ngộ khắp mênh mông...

Dharamsala India Hạ 2008

Tình Nguyện.

Chờ đợi em về lá đã khô
Chừ em luân lạc ở nơi mô?
Ta đứng bên đời sang sáng gọi
Giật mình chiếc lá rụng, đâu ngờ!

Ta đã cầu siêu chiếc lá vàng
Vì em bạc mệnh cõi nhân gian.
Em đi hun hút từ vô thi
Nắng dứt, mưa sang.. mộng chưa tàn.

Chờ đợi em buồn... lá đã rơi
Đi đâu... cho xóa hết đơn côi ?
Quê nhà lạc dấu hồn ngơ ngác
Ta nguyện tìm em, ở lại đời..

Gate, Gate, Paragate, Parasamgate, Bodhhi Svahaaaaa.....

Tiếng Chuông

Tiếng chuông như lời Phật
Gọi hồn con trở về
Giữa dòng đời tất bật
Giữa muôn ngàn u mê

Tiếng chuông lời Bồ Tát
Suối mát ngọt tình thương
Tiếng dịu dàng thanh thoát
Đồng vọng chốn thiên đường

Chuông ngân dài buổi sáng
Ấm áp cả núi đồi
Băng qua nghìn sông suối
Chuông gọi đời xa xôi

Ngân nga lời nhắc nhở
Tâm tưởng hoài phiêu linh
Nhẹ nhàng tìm hơi thở
Quay về lại chính mình

Tiếng chuông như tình Mẹ
Ôm ấp con vỗ về
Con ơi! đừng rong duỗi
Nỗi đau đời lê thê...

Chuông từ còn vang mãi
Giữa trần thế sương mù
Lay gọi người say mộng
Thức giấc đời âm u ...

Tiếng Ru Ngàn Đời

" Gió mùa thu mẹ ru con ngủ
Năm canh chày thức đủ trọn năm."
Lời Mẹ ru dịu dặt tựa dương cầm
Đưa con trẻ âm thầm vào giấc ngủ ...

Mẹ ru con... cho cúc vàng chớm nụ
Cho đêm sang nhẩn nhủ gió thu về.
Mẹ ru tình chan chứa một vùng quê
Tùng đêm ánh trăng về soi bóng mẹ.

Mẹ ru con trong chuỗi ngày thơ bé
Võng đong đưa theo tiếng mẹ ru hời .
Khi bên trời lác đác giọt sương rơi
Mẹ vẫn thức ngồi ru con đêm vắng .

Ôi bóng mẹ như tượng thần lẳng lặng
Nhìn con thơ trong giấc ngủ say nồng .
Đêm muôn trùng tình mẹ ngát mênh mông
Trăng thôn thức soi tấm lòng của mẹ .

Mắt mẹ hiền dấu chân chim đã kẽ
Thời gian trôi tóc mẹ đã phai màu
Bàn tay gầy hằn những vết lo âu
Vì đời mẹ dãi dầu bao khuya sớm .

Dòng sữa mẹ nuôi đời con khôn lớn
Thương con thơ lòng chẳng gợn ưu phiền .
Ôi ngọt ngào dòng sữa mẹ thiêng liêng !
Cho con uống đượm khắp miền thân thể .

Ân tình mẹ rộng sâu như trời bể
Ngàn lời thơ chẳng kể hết ơn Người

Mượn cung đàn muôn điệu, tiếng thơ khơi
Tạ ơn mẹ, tạ ơn Người sinh trưởng .

Mang ơn mẹ, mang ơn nhiều vô lượng
Lời ru xưa âm hưởng chẳng phai tàn .
Thu lại về...vàng lá rụng ngoài sân
Con viễn xứ chạnh lòng thương nhớ mẹ .

Hoàng hôn xuống chuông chùa ngân nhẹ nhẹ
Kính Vu Lan trầm ấm vọng vang lời
Dù mai nay đời chia rẽ đôi nơi
Con vẫn nhớ tiếng ru hời của mẹ

Ai xuôi ngược trong cuộc đời dâu bể
Vu Lan về... lòng nhớ Mẹ chẳng ai ?...

Tĩnh Lặng

Lặng yên giây phút này
Ngồi xuống cùng cỏ cây.
Nhìn nắng reo trên lá
Ngủ trên đầu ngón tay.

Lặng yên từng phút giây
Nghe tim mình gõ nhịp
Ba vạn sáu ngàn ngày
Biết khi nào mới mệt!?

Lặng yên và nhận biết .
Hoa kia cũng là người
Chẳng vì ai tươi nở
Mà hoa vẫn mỉm cười.

Lặng yên nghe mưa nhỏ
Tí tách ngoài mái hiên
Mưa nghìn năm vẫn thế
Vui, buồn... cảm nhận riêng.

Lặng yên nghe gió thoảng
Mang theo hương trần gian.
Đến, đi không hò hẹn
Cánh gió đời thênh thang..

Lặng yên và thư thái
Nhìn mây bay cuối trời
Buông cái tôi nặng nặng
Thấy mình là.. muôn nơi...

Tĩnh Ngôn

Người đời học nói. Con học làm thinh
Người đời học văn minh. Con học đạo đức
Người đời theo kiến thức. Con học đạo huyền vi.

Người đời mê si. Con học tỉnh thức.

Người đời học nhớ. Con tập cách quên
Người đời ngó lên. Con tập nhìn xuống
Người đời ham muốn... Con tập xả ly
Người đời sân si. Con tập hòa ái.

Người đời tự đại. Con tập khiêm từ.
Người đời khư khư. Con hành đại xả .
Người đời muôn ngã. Con một con đường
Người đời vô thường. Con về nẻo Giác.

Sen mọc từ bùn mà sen thơm ngát.
Con đường giải thoát thẳng lối con đi!

(Thầy gửi tặng mấy đứa trong "Xóm Nhà Lá".CA)

TỜ SÀU

Đêm qua chiếc lá lia đời
Có con chim nhỏ đứng ngời không yên.
Sáng ra dưới gốc sâu riêng
Xác chim nằm đó, hồn thiên thu rồi!

Trong vô tận cuộc luân hồi
Chim và chiếc lá đôi người bạn thân.
Ngờ đâu, một chút tình trần
Lao đao..
lặn đạn bao lần vì nhau.
Hôm nao lá chợt úa màu
Chim thôi giọng hót, hư hao, võ vàng...

... Chử Tình trối buộc nhân gian.
Thoát ly nào có dễ dàng mấy ai !
Kiếp ni, rồi lại kiếp mai
Gặp nhau dệt mộng tàn phai " lục trâm"..

- Hồn chim thác xuống cõi âm
Ngờ đâu lá cuốn xa xăm đỉnh trời.
Lá và chim ở hai nơi,
Chim rơi lệ khổ không lời nói năng...

Chử Tình dựng vách núi ngăn
Bờ ni, bến nọ thành A tăng kỳ...
Chử Tình là cái chi chi
Nghìn đời chưa cạn..." khổ như ri hè ! "

Tặng H N Viên.
Bodhagaya 13/3/13

Trả nợ quên về

Trời còn nợ đất cơn mưa
Mưa như trút nước đất chưa thỏa lòng.
Vợ còn nặng nợ với chồng
Bữa cơm, trà rượu, bạc lòng chờ khuya.

Chông còn vướng nợ hiền thê
Nhọc thân đá cuội mần mê gót hài.
Đời người nợ những bi ai..
Trở mình đêm vắng thờ dài nỗi riêng..

Nợ nhau vì một câu nguyện
Bạc đầu mưa nắng đôi miền đợi trông,
Vàng trắng kia nợ dòng sông
Nghìn năm soi bóng giữa dòng nước xuôi.

Môi còn mắc nợ tiếng cười
Cười khôn khuấy nổi đơn côi lại buồn.
Chân còn nợ vạ nẻo đường
Trầm luân chưa mỏi vẫn thường ngao du.

Mùa xuân nợ lá mùa thu
Mẹ còn nợ mãi lời ru suốt ngàn.
Nợ nần trong cõi nhân gian
Trả vay hoài, chốn địa đàng lãng quên.

Nghìn thu trả nợ, ưu phiền..
Dã Tràng... quên nỗi bình yên thuở nào.

India- May 2012

Trăng sáng đầy cõi Tâm

Trăng ơi từ đâu đến
Có phải cánh rừng xưa?
Đêm nay trăng bắt chợt
Ghé lại mái hiên chùa .

Trăng ơi từ đâu đến
Có phải từ biển xa .
Chiều nao thuyền ghé bến
Chờ đây ánh trăng ngà.

Trăng treo đầu ngọn sóng
Trăng vời lên núi cao
Lững lơ đầu ngọn cỏ
Rồi về trong chiêm bao.

Khuya nao ta thức dậy
Trăng rụng sau hiên chùa ,
Áo cà sa vớt vội
Trăng thoát hình đong đưa.

Trăng về bên Núi Thử
Thăm pháp hội nghìn năm,
Hẹn ta ngày trở lại

Trăng sáng.. đầy cõi tâm.

Trong Tầm Tay

Có đâu miền giải thoát
Ở phía bên kia đời.
Bây chừ không an lạc
Chắc gì mai thành thời ?

Đâu có đời an vui
Khi vui trong tham muốn
Trong vui chứa ngậm ngủì
Hiểu ra, chừng đã muộn!

Sống một ngày không rộng
Ném.. giá trị một ngày
Khi lòng không xáo trộn
Là Sống từng phút, giây.

Sống hiền như cỏ cây
Buông ưu phiền, oán hận
Thoáng chốc thành mây bay
Rong chơi ngoài vương bận.

- Người Trí xin kẻ cận
Môi thấp ngọn đèn tâm
Trăng tàn rồi nguyệt tận
Bước về quê âm thầm.

Sống trả màu cho sắc
Trả tiếng về âm thanh..
Trả muôn điều, vạn sự
Cho các Pháp vận hành.

Cứ mở to đôi mắt
Lòng tĩnh lặng hồ thu
Tâm vẫn ngồi với cảnh
Như ngồi nơi không hư..

Sống an vui, Tinh thức
Trọn vẹn với hôm nay
Là sống đời ý nghĩa
Hạnh phúc trong tầm tay.

Thích Tánh Tuệ
Bodhgaya INDIA - 2 2012

Trên Sóng

Khi vui tự nhủ lòng rằng
Niềm vui này chẳng thường hằng bền lâu.
Vốn xưa Vui bạn với Sầu
Như tia nắng đã in màu hạt mưa.

Lúc buồn, chẳng thiết đuổi xua
Buồn ni rồi cũng đong đưa, vô thường,

Nhìn cho thấu rõ, tận tường
Vui, buồn tan dưới cội nguồn Chân Như...

Con Tâm này vốn huyễn hư
Cưỡi trên sóng bạc lác lư.. ta về! (*____*)
Thích Tánh Tuệ
(Nepal đầu Hạ 2014.)

Tự Nguyện

Xin nguyện sống thênh thang đời của gió
Cuộn xa vời.. không giữ một làn hương.
- Thôi trôi buộc, ai làm mình đau khổ
Chẳng tơ vương, thì cách trở ai buồn ?

Xin nguyện sống như con đường lặng lẽ
Khi chân đời dẫm nát cõi lòng ta.
Vẫn độ lượng, bao dung như Tình mẹ
Trong âm thầm hy hiến, chẳng kiêu sa.

Xin nguyện sống như dòng sông trôi chảy
Nổi niềm riêng khôn nói được ai cùng
Bao phiền muộn, lo âu và sợ hãi..
Thả theo dòng.. xuôi hết thủy lao lung..

- Đêm trằm mặc soi bóng mình trên vách
Nghe thị phi gõ cửa mặc nhiên chào.
Lòng tự nhủ chẳng " quên mình theo khách ".
Chỗ nào vui, nơi đó có niềm đau.

Xin nguyện sống một cuộc đời an tịnh
Giữa muôn ngàn mời gọi của trần gian.
Và làm bạn với khiêm hòa, nhẫn nhịn
Biết thờ cười.. dù lúc dạ xốn xang...

Xin nhóm lửa thấp ngòi đêm tăm tối
Mời Tình thương, Trí tuệ ngự lòng ta,
Đường Bát Chánh, Bụt ngàn xưa mở lối
Nguyện bước theo một quyết trở về nhà.

Tưởng như Huế trong lòng

Lâu lắm rồi không trở về thăm Huế
Cố Đô xưa trằm mặc những Hoàng thành.
Mấy thu qua sóng xa rời quê Mẹ
Hương Giang ơi, còn chảy một dòng xanh!

Ta hoài nhớ chuỗi ngày còn thơ ấu
Mẹ ru ta bằng điệu hát, câu hò.
Huế tặng ta với muôn ngàn yêu dấu
Đẹp như là những chiếc nón bài thơ...

Hôm nay sống giữa trời Tây xa lác
Chợt nghe thềm ngọn gió mát sông Hương.
Nhớ trưa nao nước xuôi dòng trong vắt
Dáng thư sinh in bóng độ tan trường.

Răng nhớ lạ những ngày đông xứ Huế
Tách trà thơm nghi ngút khói hôm nào.
Ngày Đông lạnh, cơn mưa sao dài thế
Mưa ngút ngàn, ôi... mưa đổ trên cao..

.. Nghe văng vẳng tiếng chuông chùa Thiên Mụ
Hoài ngân nga trong những sớm yên lành.
Và lặng lẽ cô lái đò bến Ngự
Trong chiều vàng ngời gây khúc đàn tranh.

Ta ao ước một lần về thăm Huế
Thăm quê xưa, nhà cũ, với con đò.
Thăm vầng trăng đêm nào nghiêng nghiêng xế
Nhịp chèo buông động vỡ ánh trăng thơ.

Lâu lắm rồi không trở về thăm Huế
Chiều tha hương hồn tím thắm mây trời.
Có ai về nhắn hộ niềm mong nhớ.
Huế ơi còn.. như thưở đó xa xôi?...

(Gửi Huế mùa lụt năm ni)

Tự Tình Xuân

Xuân nào.. mây trắng thông dong
Bất Giác khởi niệm.. xuống dòng tử sinh,
Lạc trong sắc, pháp, hương, thanh..
Mở to mắt, chẳng nhớ mình là ai.

Quên rồi " Diện mục bản lai "
Nụ cười xa dấu thiên thai nhật nhòa
Giật mình, cõi thế không hoa!
Cũng vừa lúc bóng chiều tà đầu non.

Xuân đi, xuân đến dập dồn
Còn xa cố quận hồn còn vắng xuân,
Dù bao kiếp nửa đường trần
Xuân trong cõi mộng đẹp lòng chút thôi!

Bao giờ Tuệ giác lên ngôi
Hoa Từ bi nở.. đất trời Vĩnh Xuân.

Tự Tri

Nhiều lắm Phù Du sống một ngày
Đời mình cũng rứa, có ai hay,
Diễm mộng đêm qua thành triệu phú
Thức giấc, bật cười.. vẫn trắng tay!

Nhà dẫu trăm gian ngủ một giường
Bạc vàng chất chứa ngập trong rương

Một cơn gió ác thành thiên cổ
Thần thức ngục tù trong vãn vương.

Dẫu ta quen biết đầy thiên hạ
Mấy kẻ quan hoài cho.. nén hương?
Tơ tình bao mối thành xa lạ
Mình lẻ loi đi, Nghiệp dẫn đường.

Vô thường một sớm làm cây chổi
Quét lá mùa thu, quét mạng người.
Nếu hay vạn sự là mây nổi
Thì giờ nắm nú hoặc buông rơi?

Nhiều lắm trăm năm một kiếp người
Đến rồi ai cũng phải Đi thôi.
Hãy sống sao cho đầy ý nghĩa
Để buổi xuôi tay miệng mỉm cười..

TRỞ VỀ VỚI TÂM

Nếu đánh mất đi Nhiệt-Tâm
Con người trở nên lạnh nhạt
Năm tháng trôi qua âm thầm
Một ngày, một đời không khác.

Nếu đánh mất đi Trọng-Tâm
Bước chân con người nghiêng ngã
Sống trong cõi đời thăng trầm
Thiếu chỗ tựa nương, buồn bã.

Nếu đánh mất đi Thành-Tâm
Con người dễ cùng giả dối
Đằng sau đáng vẻ ân cần
Thường đã ươm mầm phản bội.

Nếu đánh mất đi Nhân-Tâm
Con người sát bên tàn nhẫn
Từ đồng loại đến hạ cầm
Ra tay.. chẳng hề ân hận.

Nếu đánh mất đi Lương-Tâm
Con người vô cùng nguy hiểm
Đạp trên lẽ phải mà đi
Bỏ mặc lương tri, hạnh kiểm.

Nếu đánh mất đi Từ-Tâm
Con người biến thành vô cảm
Niềm đau, nỗi khổ tha nhân..
Một tia mắt nhìn lãnh đạm.

Nếu đánh mất đi Tín-Tâm
Con người hoài nghi, thất vọng
Đóng cửa, sống trong âm thầm
Cho thế nhân toàn hư, hỏng.

Nếu đánh mất đi Chuyên-Tâm

Con người sống không mục đích
Khi thế này, lúc thế kia
Khó thế là người hữu ích.

Nếu đánh mất đi Quyết-Tâm
Con người sống trong rũ rượi
Cứ lưỡng lự rồi phân vân
Không bước chân làm sao tới.

Nếu đánh mất đi Chân-Tâm
Con người u mê, điên đảo
Tự mình xây ngục giam cầm
Không biết đâu là lẽ đạo.

Mất tâm, đời liền chao đảo
Thiếu tâm, phiền não trùng vây
Biết tâm, trở về sống với
Bao nhiêu màu nhiệm hiển bày ..

TRONG KHOẢNH KHẮC NÀY.

Trong phút giây này em có hay!
Vạn vật quanh mình đang chuyển xoay
Có mầm non hé, hoa cười nụ,
Chiếc lá xa cành theo gió bay.

Trong khoảnh khắc này em biết chăng!
Có người hạnh phúc, kẻ bán khoán
Bên tê nghèo đói, đời cô quạnh
Chỗ nó ngày chưa hết nhọc nhằn.

Cũng trong tíc tắc, từng hơi thở
Vô vàn đi, đến, diệt và sinh
Mắt ai vừa khép, ai vừa mở
Kẻ reo vui, người khóc một mình.

Trong thoáng giây này em biết không!
Buồn, vui nhân thế rất mênh mông..
Nơi chìm mưa bão, nơi chinh chiến
Thiện, ác vẫn xoay mãi một dòng.

Lúc nao tỉnh thức em ngồi lại
Nhìn ra thế giới, nghĩ về mình.
Có chăng một thứ chi thường tại ?
Chập chờn mộng, thực kiếp nhân sinh.

- Trong sát na này ta biết đâu
Có người bùng giấc mộng thiên châu.
Từ miền tịch lặng vô biên ấy
Thầm gửi niềm Thương khắp địa cầu..

Thích Tánh Tuệ

TRƯỚC KHI...

Trước khi định nói điều gì
Ta nên học hạnh nhu mì lắng nghe,

Trước khi chỉ trích, cười chê
Ta nên nhìn lại tự phê phán mình.

Trước khi nổi giận, bắt bình
Ngồi nghe hơi thở lặng nhìn tự tâm.
Trước khi cầu nguyện âm thầm
Nhũ lòng dung thứ lỗi lầm tha nhân!

Trước khi giọt nước mắt lăn
Biết dùng chân, kéo ăn năn muộn màng.
Trước khi tính chuyện đá vàng
Mua dây về.. tự buộc ràng xem sao!

Trước khi nói chuyện trời cao
Xem đi dưới đất bước nào chông chênh.
Trước khi ước vọng nhìn lên
Một lần ngó xuống có thêm thương đời .

Trước khi mua sắm, đua đòi ..
Phải chăng.. cảm dỗ gọi mời rừ rừ?
Trước khi hẹn ước, nguyện thề
Vấn lòng xem có vẹn bề trước, sau.

Trước khi muốn bỏ cuộc mau
Nhớ tâm nhiệt huyết buổi đầu dẫn thân.

Trước khi từ biệt dương trần
Sống cho đi, thể tri ân cuộc đời.
Trước khi muốn thấy ai cười
Đầu tiên hàm tiếu trên môi nở chào.

Trước khi muốn ném ngọt ngào
Tình thương dâng hiến, gửi trao thật thà.
- Trước khi muốn thoát Ta bà
Phải chân thành niệm Di Đà nhất tâm.

TUY GẦN MÀ XA..

Có khi người ta xa nhau
Đâu vì không gian cách trở
Vẫn sống gần trong hơi thở
Mỗi người, một cõi đời riêng.

Có khi vì một chữ duyên
Khiến con người quây quần lại
Những tưởng duyên kia còn mãi
Lạnh lùng.. sỏi đá kề nhau.

Một ngày đời đổi thay mau
Lời thương chưa lần đã nói,
Chia xa chợt lòng đau nhói
Đành ôm hối tiếc muộn màng!

Khi còn cách trở quan san
Ta mơ giấc mơ đoàn tụ,
Mà sao lắm lần cô phụ
Tình nhau lúc cận kề bên nhau...

Hỏi xa nhau bởi vì đâu..?

TÚY SINH

Lang thang sáu nẻo luân trầm
Cỏ cây thấy cũng lặng thâm xót thương.
Niềm vui chưa trọn đã buồn
Nụ cười chưa tắt, lệ tuôn ướt đời.

Nắng, mưa...tóc đã bạc rồi
Vẫn chênh vênh, vẫn chơ vơ dạ sầu.
Đâu nhìn ra thuở ban đầu
Đâu tìm ra mối chỉ nào vướng chân.

Ngày qua tháng lại phong trần
Theo dòng thịnh sắc... ân cần hủ hê...
Dùng dằng... một cảnh hai quê
Nửa lên yên ngựa, nửa mê cung đàn.

Mở to mắt, vẫn mơ màng
Từng chiều nét chén tiễn hoàng hôn say.
Mảnh hồn ló ló mây bay
Mộng trung đâu biết mặt mày thuở nao.

Vấn vương vị ngọt chiêm bao
Mà đành cam chịu giam vào tử sinh.
Vui qua, khổ tới lênh đênh
Đường xưa ai nhớ bước thên thang về.

- Vẫn chờ ai, cội Bồ Đề
Nghìn năm bóng đổ bên lề nhân gian.

Thích Tánh Tuệ.

Tỷ Phú Thời Gian

Ta là tỷ phú thời gian
Bước chân thông thả đi ngang cuộc đời
Một dòng tắt bật ngược xuôi
Ta riêng ngồi lại với hơi thở mình.

Một dòng nhộn nhịp sắc thình
Ta xin lắng đọng hòa mình thiên nhiên.
Sáng ra nhìn nụ hoa hiên
Chuyện cùng cây lá bình yên sau vườn

Hỏi thăm khe khẽ giọt sương
Này, em có biết vô thường sắc-không!
Chiều về bát ngát mênh mông
Trầm hương đốt nén, trái lòng nơi nơi.

Trăng non một mảnh ngang trời

Kinh đêm ta tụng là lời yêu thương.
- Trăm năm giấc mộng huỳnh lương
Rộn ràng chi lắm cố hương xa vời.

Có ai tỉnh thức giữa đời
Về đây ta sẽ chia đôi gia tài.
Cuộc đời đó, vốn không dài
Hãy cho hồn được... thoát thai mây ngàn

Ta là tỷ phú thời gian
Vì không nô lệ lòng tham chính mình.

VÀI ĐÔNG THƠ LỚP 1...

Xin một vé xuôi về miền thơ ấu
Thăm khoảng trời yêu dấu những thơ ngây (*__*)
"Nếu nhắm mắt trong vườn lộng gió
Sẽ được nghe nhiều tiếng chim hay

Tiếng lích chích chim sâu trong lá
Con chìa vôi vừa hót vừa bay.
Nếu nhắm mắt nghe bà kể chuyện
Sẽ được nhìn thấy các bà Tiên

Thấy chú bé đi hài bầy dậm
Quả Thị thơm, cô Tấm rất hiền.
Nếu nhắm mắt nghĩ về cha mẹ
Đã nuôi em khôn lớn từng ngày

Tay bông bé sớm khuya vất vả
Mắt nhắm rồi lại mở ra ngay."
Ôi vô lượng, ôi ơn đời vô lượng!
Mà một lần sao nói hết " Tạ ơn!"

Bao hạnh phúc.. chỉ cần ta nhận diện
Hạt bụi này ơn vũ trụ, giang sơn..
- Xin lặng lẽ dập đầu chân đức Phật
Nén nghẹn ngào dâng một chút tâm hương

Tạ ơn Phật đã mang về Chân lý
Đưa nhân sinh qua bóng tối đêm trường.
Tạ ơn Đạo, Tạ ơn Đời, tất cả..
Ơn vạn loài chan chứa một Tình thương.

Thích Tánh Tuệ

VỀ DƯỚI BÓNG MẸ HIỀN

Con về đây quỳ dưới chân của Mẹ
Ngày Quan Âm Lễ Hội. ngát hương Từ.
Chấp bàn tay , nhìn tôn nhan lặng lẽ
Con dần nghe hồn vơi nhẹ sâu tư.

Con về đây với Mẹ Hiền yêu dấu
Như trẻ thơ vắng Mẹ đã lâu rồi...

Đường trần đó nhiều phen chân rướm máu
Biết bao lần con khóc gọi Mẹ ơi !

Con về đây cảm nghe lòng ảm lại
Quên thời gian hiu quạnh sống bên đời .
Ngày xa ấy , một lần ôi trót đại !
Buông bàn tay lạc Mẹ giữa trùng khơi...

Rồi sóng gió của cuộc đời xô cuốn
Cuốn xô con qua ghềnh thác mịt mù
Bao chìm nổi khúc sông dài sinh tử
Tả tơi rồi... chiếc áo thuở Chân như..!

Nay về đây cùng mẹ ngồi khâu vá
Áo xưa lành , hôn cũng đặng bình yên.
Bụi đời có vương thắm ngày xuân hạ...
Xin nhành dương nước tịnh xóa ưu phiền.

Con quỳ xuống cất cao lời tha thiết
Tiếng kính này tâm huyết tự lòng con ,
Xin xưng tán Mẹ từ bi bất diệt
Nương từ quang con hat' khúc khải hoàn .

Hôm nay đây vách đá bùng sen nở
Hội Quan Âm rạng rỡ đẹp tên Người.
Bây con trẻ tìm về nơi giác ngộ
Năm tay cùng cất giọng : " Mẹ hiền ơi !.."

Con về đây xin kính thành lạy Mẹ
Cầu muôn sinh... dòng lệ ấy khô dần...

VỀ LẠI NGUỒN CHÂN

Sẽ chẳng bao giờ nguôi khát khao
Nếu lòng ta mãi cứ lao xao..
Đi tìm nước biển hồng vui khát
Hạnh phúc đã ngậm ôm đớn đau!

Sẽ chẳng khi nào thỏa ước mong
Bao người đã đến trở về không.
Hoa đời vui ngấm từ nguyên vẹn
Vội ngắt làm tay nhỏ máu hồng.

Ta mãi trông đôi kia cỏ xanh
Ngựa lòng chưa mỗi vó phi nhanh,
Tà dương vội khuất trên đầu núi
Mộng ước đầy vui cũng đoạn đành..

- Khi dừng chân lại, thôi tìm kiếm
Chợt thấy hoa cười trên lối đi.
Khi nỗi khát khao.. vừa tắt lịm
Cõi lòng tươi nở đóa lưu ly.

Sẽ thật bình yên khi nhận ra
Suối nguồn phúc lạc vốn trong ta.
Những " viên ngọc nước " hoài tan vỡ..
Hạnh phúc trần.. mang mang xót xa.

Như người lưu lạc kiếp tha phương
Diễm phúc một ngày quy cố hương.
Từ sinh trầm thống.. thời hò hẹn
Đời vui bên khúc nhạc Chân thường..
Thích Tánh Tuệ

Vườn xưa

Con về thăm lại Vườn xưa
Mảnh vườn Ưu Bát hương đưa thưở nào.
Về đây lòng thấy nao nao
Vườn xưa còn đây tìm đâu đáng Người.

Vàng son một thuở vào đời
Sen hồng` bảy bước nhạc trời hân hoan
Trần gian ngập ánh hào quang
Bước tỉnh khô đã xưa tan đêm trường...

Con về thăm lại yêu thương
Cảnh xưa hoang phế', vô thường tháng năm .
Bên hồ soi bóng lặng thâm
Những mong dư ảnh nghìn năm hiện về

Chân quanh dưới' cội Bồ Đề
Chạnh lòng túi phận xa quê lạc loài .
Đường trần mây độ u hoài
Bao mùa đếm những tàn phai , ngậm ngùi...
Về đây, về với Phật rồi
Dù vườn xưa vắng bóng Người, mỗi con
Lumbini thưở huy hoàng
Ngày con về đến tưởng còn vọng âm .

Ôi Ưu Đàm đóa nghìn năm!
Mà con xưa đã biệt tăm chẳng về.
Chiều nay đốt nén nguyện thề
Dừng chân, thôi bước sơn khê lạc lằm.

Để mùa Phật Đản hằng năm
Con còn thấy Phật bước thềm trong con...

Vô Lượng Ân Tình

Tạ ơn Mẹ cho còn dòng sữa ngọt
Tình bao la như lượng của đất trời..
Dạy con sống cho đi hơn là nhận
Biết thương người còn bất hạnh, đơn côi.

Tạ ơn Cha đã cho con cuộc sống
Lúc vỡ vè, khi giáo huấn nghiêm minh
Tình Cha đó, tựa sơn hà cao rộng
Con trưởng thành trong đức độ, hy sinh.

Tạ ơn Anh," đời trai vì sông núi "
Quên gian lao cho Tổ quốc thanh bình
Cho quê hương lúa hai mùa phơi phới
Và làng thôn yên giấc, sống an ninh.

Tạ ơn Em đã sớm chiều bên Mẹ
Lo cho Cha chân yếu buổi hao gày
Vừa may vá, chằm một bầy thơ trẻ
Chuyện trong ngoài quán xuyên một bàn tay.

Tạ ơn Trời đã cho bầu dưỡng khí
Cho muôn sinh hơi thở sống trong lành.
Cho mưa nắng mùa màng thêm đẹp ý,
Bùng trắng sao đêm vũ trụ long lanh.

Tạ ơn Đất cho muôn loài cư ngụ
Cho rừng xanh, sông suối, lá hoa ngàn..
Như tình mẹ ấp ôm từng trái, nụ
Có bao giờ mong đáp trả, hỏi han.

Tạ ơn Nước cho làn da sán lạn
Giọt cam lồ mẫu nhiệm đức Quan Âm
Giả dụ nước bỗng một ngày khô cạn
Sự sống này ai tính chuyện trăm năm?

Tạ ơn Hoa đã vì đời tươi nở,
Ôn con đường rạng rỡ ánh dương soi,
Tạ ơn chim hót bên hè phố chợ
Giữa bốn ba cơn áo.. chợt môi cười.

Ôi vô lượng, ôi ơn đời vô lượng!
Một lần thôi sao nói hết " Tạ ơn! "
Bao hạnh phúc.. chỉ cần ta nhận diện
Hạt bụi này ơn vũ trụ, giang sơn...

- Xin lặng lẽ dập đầu chân đức Phật
Nén nghẹn ngào dâng một chút tâm hương
Tạ ơn Phật đã mang về Chân lý
Đưa nhân sinh qua bóng tối đêm trường.

Tạ ơn Đạo, Tạ ơn Đời, tất cả...
Ôn vạn loài chan chứa một Tình thương.

Mùa lễ Tạ Ôn - Thanks Giving 2013

Vội

Vội đến, vội đi, vội nhạt nhòa
Vội vàng sum họp vội chia xa.
Vội ăn, vội nói rồi vội thờ
Vội hưởng thụ mau để vội già.

Vội sinh, vội tử, vội một đời
Vội cười, vội khóc vội buồn lo.
Vội thương, vội ghét, nhìn nhau lạ!
Vội vã tìm nhau, vội rẽ rời...

Vội bao nhiêu kiếp rồi vẫn vội
Đuổi theo hạnh phúc cuối trời xa.
Ngoài hiên, đâu thấy hoa hồng nở
Vội ngày, vội tháng, vội năm qua.

Cứ thế nghìn thu đời vẫn vội
Mặt mũi ngày xưa không nhớ ra.
"Đáy nước tìm trăng" mà vẫn vội
Vội tình, vội mê, vội gặt gà...

Vội quên, vội nhớ vội đi, về
Bên ni, bên nớ mãi xa ghê!
Có ai Giác lộ bàn chân vội
"Hỏa trạch" bước ra, dứt não nề...

Bodhgaya mùa Tipitaka 2012

Vọng bình yên

Ta chờ rông rã một ngày
Đến đêm yên bình ngơi nghỉ
Xác thân dường đã hao gầy
Nỗi chờ dài như vạn kỷ.

Ta chờ mòn mỏi cả tuần
Mong sao tới ngày Chủ Nhật
Cuối tuần đã đến bao lần
Đời ta vẫn hoài tắt bật.

Thôi thì chờ đến... cuối năm
Xa xăm.. nhưng lòng cố đợi.
Tết đến, xuân qua âm thầm
Bình yên còn xa với vội.

Đành hẹn lòng sang năm mới
Mọi điều chắc sẽ tốt hơn!
Hạnh phúc trốn xa tầm với
Ta chờ, chờ đến héo mòn...

Mắt sâu thần thờ, ngơ ngác
Bao giờ mới gặp bình yên?
Ồ hay, tóc chiều nay bạc!
Một đời... chờ trong ưu phiền.

Thôi thế kiếp này đã lỡ
Bình yên, Hạnh phúc đời sau!
Rời hẹn cùng nghìn sau nữa
Ta hóa đá chờ... thiên thu...

VỌNG MÃI LỜI RU

À ơi con ngủ cho tròn
Mẹ ru.. bẻ cựa non mòn vẫn ru

Oi à.. giấc ngủ mùa thu
Mẹ đưa qua những sương mù tháng năm.

Bàn tay lót chỗ con nằm
Dịu dàng ấp ủ, âm thầm sớm khuya
Lời ru thấm đượm tình quê
Àu ơ.. lặng cả tiếng ve muện phiên.

Oi lời ru mẹ dịu hiền
Cho ngày thơ dại thân tiên ngọt ngào,
Bàn tay mang phép nhiệm mầu
Chất chiu, mưa nắng dãi dầu vì con
À ơi.. con ngủ cho ngon..
Một vầng trăng khuyết đã tròn giữa đêm.

Lời ru gieo hạt bình yên
Mây trời rủ xuống ngoài hiên ngủ vùi
Mẹ ru âm chỗ Ngoại ngôi
Cho phai thương nhớ ngậm ngùi tử sinh.

Ru con, mẹ cũng ru mình
Ru niềm đau thừa bóng hình cách xa
Ru cho vẹn cả tình cha
Quan san vạn lý thiết tha giống nòi..

- Lớn khôn cách biệt mẹ rồi
Lời ru theo vạn bước đời của con..
Ru Đời, ru Đạo vương tròn
Thiên thu tiếng mẹ hóa hồn núi sông..

Viết cho Ngày Của Mẹ (HAPPY MOTHER,S DAY)

Về dưới bóng Từ Bi

Con về dưới bóng Từ Bi
Nghe miền tâm thức viễn ly não phiền
Cõi lòng nở đóa bình yên
Giọt sương tan giữa chân nguyên cội nguồn.

Biết đời vui ắn dẫu buồn
Biết hân hoan đã vô thường một bên.
Nguyện từ nay dứt lãng quên
Sống đời tỉnh thức thấp đèn Tuệ tri.

Con về rũ áo mê si
Nhìn con ánh mắt lưu ly Phật cười.

Xuân Bên Cội Bồ Đề

Sáng nay có con chim nhỏ
Dậy sớm hót vang đất trời
Báo tin xuân về đây đó
Hương xuân lan tỏa ngàn nơi.

Vạn vật dường thay áo mới
Sau giấc ngủ dài đông miên.
Bên Cội Bồ Đề tĩnh lặng

Nhà sư vẫn thế ngồi yên.

Đông phương ánh dương bùng rạng
Một vầng tinh thức, hạo nhiên.
Bước chân kinh hành nhẹ nhàng
Đời vui ngan ngát hương thiền.

Xuân về bên ngôi Tháp Cổ
Bụt mỉm miệng cười như nhiên.
Xuôi dòng thời gian xuân vắng
Môi ai vẫn nụ cười hiền.

Bốn mùa nhịp nhàng luân vũ
Kiếp người theo đó loay hoay.
Vững thân bên Bồ Đề thụ
Ồ ! Tâm Xuân tại nơi này.

Xuân giống hồi chuông tinh thức
Nguyện cầu : " hải yến hà thanh ".
Hương Bồ Đề Tâm sực nức
Lan xa... đây đó yên lành.

Ngày xuân tay tròn sen búp
Dâng hương hoa ngát cõi đời.
Cúi xin Như Lai về ngự
Trong lòng nhân thế nơi nơi..
Bồ Đề Đạo Tràng trước thềm Xuân mới 2013 .

Xuân bên Đại Tháp nguyện cầu

Sớm mai dậy nâng chén trà tinh thức
Ngắm bình minh thấp nắng đẹp trong vườn
Chim tung cánh hót vang lời hạnh phúc
Mừng Xuân về rộn rã tiếng yêu thương .

Trời se lạnh xoa bàn tay thật ấm
Niệm Từ tâm con đốt nén trầm thơm .
Bên Đại Tháp dâng lên lời khẩn nguyện
Xin hương lòng theo gió quyện muôn phương ...

Xuân đã đến nguyện cầu cho thế giới
Một mùa xuân an lạc với thanh bình,
Niềm hạnh phúc theo nhau về trên lối
Người thương người, tươi đẹp kiếp nhân sinh .

Xuân đã đến nguyện cầu cho Đạo Pháp
Mãi rạng ngời , bất diệt giữa trần gian ,
Đạo kiên cố như Bồ Đề Đại Tháp
Mặc phong ba, biến đổi... cõi nhân hoàn .

Mùa xuân đến rồi xuân qua thắm lặng
Nguyện muôn loài, nhân thế mãi lòng xuân .
Xin còn có quả tim này dâng tặng
Cho đời kia mà chẳng chút băng khuâng .

Ngày xuân mới, gióng hồi chuông thức tỉnh
Kính Từ Bi xin hát tặng muôn người.
Trên Pháp tọa Thế Tôn vừa xuất định
Ồ! hào quang bùng chiếu, rạng muôn nơi ...

Bodhgaya-Xuân Tân Mão 2011

Xuân trên xứ Phật

Xuân trên xứ Phật không Mai nở
Đâu biết mùa xuân nữa lại về.
Sáng nay.. ngồi đếm từng hơi thở
Nghe lòng gờn gợn.. chút xuân quê.

Thoáng đã năm năm trên đất Phật
Nào thấy mai, đào khoe sắc xuân!
Mùa đông buốt lạnh còn say giấc
Nên ngỡ ngày xuân vẫn mịt mù.

Khuya 30 Tết không nghe pháo
Nửa đêm đồng vọng tiếng chuông chùa.
Ngoài kia làng mạc mờ hư ảo
Ôi đời... chìm đắm mãi trong mơ !...

Thở còn thơ dại chờ xuân đến
Bấm đốt bàn tay tính mỗi ngày...
Nay quá nửa đời, thời ngóng đợi.
Mà từng xuân đến vội, không hay!

Dòng đời vẫn mịt mại trôi mãi
Xua buổi xuân thì đi rất xa .
Đưa tay nú áo thời gian lại
Quay mặt, người ơi... một tuổi già!.

Xuân về, xuân cứ khoe hoa thắm
Cửa thiền yên lặng ngắm xuân sang.
Hương xuân nhân loại hồn say đắm
Nên nẻo hoàn nguyên bước lữ làng ...

Đầu năm, pha một chung trà nhạt
Đốt nén trầm hương cúng Phật đà.
Dâng chút " lòng thành " tuy " lễ bạc "
Cùng Người, con tiễn một năm qua.

Dẫu biết Xuân về trong cõi mộng
Vẫn nguyện đời an lạc, thái bình...
Vén rèm Xuân thấy đời hư vọng
Quay về Tỉnh Thức, dứt phiêu linh.

Bodhgaya- INDIA Xuân 2012.

Xuân về trong cõi mộng

Xuân đi Xuân đến đã bao lần
Mang lại vui, buồn bao thế nhân
Hoa Xuân nở rộ chờ rơi rụng
Đây người tống cựu, đó nghinh tân .

Ai người thấy được ánh hào quang
Án lớp sương mù của thế gian?
Giao thừa pháo nổ hay tim vỡ
Tinh giấc đông miên qua' ngõ ngang...

Vui Xuân chưa thỏa bỗng Xuân tàn
Dòng đời như nước cuộn mênh mang
Hoa cười chưa thắm hoa tàn tạ
Chưa kịp mừng Xuân...dạ ngổn ngang

Xuân về thay áo vạn vật tươi
Riêng Xuân không mới được con người
Đưa tay níu lại mùa Xuân trước
Để ngắm xưa hồng những nét môi .

Mỗi độ Xuân sang mỗi độ già
Bước lần đến mộ cõi đời xa.
Củi khô tứ đại thêm tàn hoại
rước lửa vô thường đốt chẳng tha.

Xuân trong cõi thế, Xuân hằng mộng
Thôi hãy về...cho dạ bớt sầu !
Xuân-Tâm, ấy mới xuân lồng lộng
Tươi cánh mai ... hòaai chôn biển dâu....

Xuân Viễn Xứ

Ta lỡ hẹn rồi với Huế xưa
Vội chiều phai nắng, với cơn mưa
Vội đường hoa xứ hương thoang thoang...
Có lẽ.. hồn quê vẫn đợi chờ ?

Ta lỡ hẹn rồi ơi Cố Đô
Xuân đi, xuân đến đã bao mùa.
Mây về đỉnh Ngự hay xa vắng
Cho nhắn một lời thăm xứ thơ !

Ta lỡ hẹn về thăm cố hương
Mùa Đông ngoài đó vẫn mù sương..
Tiếng hò trên bến còn vang vọng
Lay cõi lòng ai gợn sóng buồn ?

- Mấy mùa viễn xứ xuân hoài niệm
Bảo Quốc, Thiên Minh.. những mái chùa.
Trầm bổng lời kinh hương khói quyện
Cố quận.. bầy chừ trong giấc mơ..

Ta lỡ hẹn về thăm bến sông
Một dòng nắng đục với mưa trong
Thân Kinh nhịp sóng trôi trầm lắng
Rặng khiến người xa xứ nặng lòng ?..

- Người ta bảo Huế " đi mà nhớ "

Nào phải là nơi " ở để thương! "
Chắc quê hương đó còn duyên nợ
Mây độ ly hương.. lặn nhớ nguồn..

Xuân lỗi hẹn về thăm chốn xưa
Biết ta còn hẹn đến bao giờ ?
Trăng tàn nguyệt tận còn đây Huế
Một mảnh tình quê .. chẳng bến bờ.....